

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Imperaticei lui Jehova

Și vor ști că eu sunt Jehova

Ezechiei 35:11

ANUL XXV 1947 Nr. 20

CONTINUTUL

Si de judecată pentru îndreptățirea lui Iehova	307
Iar după aceea vine judecata"	307
Judecata pentru condamnare	309
Făgăduința avraamică rămâne in vigoare	310
Ziua lui Israel de răsuire	311
Stăpânitorul aruncat afară	313
Ocazie favorabilă pentru toate națiunile	314
Congres și cină de amintire în Oriental Indepărtat	315
Elisei, primitorul unei duble porții	319
Lucrarea Imperaticei	320

YOI SUNT RAJARORI MEI ZICE JEHOVA CA EUSINT DUMNEZUTIA JAH 33:2

TURNUL DE VEGHERE

*Apare bilunar în Editura
ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMÂNIA
Persoană juridică morală
București 2, str. Basarabia No. 38*

Redactat și publicat de către:

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117, Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcționari:

N. H. KNORR, Președinte GRANT SUITER, Secretar

„Să toți fiți tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi pacea fiilor tăi”. — Isaia 54:13.

BIBLIA INVATĂ CLAR

CA IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, din vecinie și este Făcătorul cerului și al pământului precum și Dătătorul de viață creaturilor Sale; că Cuvântul sau Logos era inceputul creației Sale și agentul Său activ la crearea tuturor celorlalte lucruri; și că creația Lucifer s'a răsculat împotriva lui Iehova și a ridicat chestiunea de discuție cu privire la suveranitatea Sa universală;

CA DUMNEZEU a creat pământul pentru om, a făcut omul perfect pentru pământ și l-a așezat pe el; că omul a cedat necredințosului Lucifer, sau Satan, și a călcăt cu voința legii lui Dumnezeu și a fost condamnat la moarte, că din pricina faptei sale a lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și sărăcă drept la viață;

CA LOGOSUL a fost făcut om, ad că Omul Isus și a suferit moartea pentru a să producă prețul de răscumpărare pentru oamenii ascultători; că Dumnezeu a inviat pe Isus Christos divin și l-a înălțat la cer mai presus de orice altă creațură; L-a imbrăcat cu trată puterea și autoritatea, ca Cap al noui organizări principale a lui Dumnezeu;

CA ORGANIZAȚIUNEA PRINCIPALĂ A LUI DUMNEZEU este o Teocrație numită Sion, și că Christos Isus este principalul Funcționar al acesteia și e Domnitorul de drept al lumii noi; că urmași credincioși unși ai lui Christos

(Continuare din pag. 320)

Acum vine povestirea finală a Scripturilor cu privire la Elisei. El este pe patul său de moarte. Ioas este rege peste Israel și sub presiunea agresiunilor siriene, el cere sfat lui Elisei. Elisei îi poruncește lui Ioas: „Ia arc și săgeți.” Regele a făcut aşa. Apoi, cu mâinile sale pe rege și regele ținând arcul, Elisei privi pe fereastră deschisă spre răsărit, în direcția Siriei, și porunci: „Trage!” și Regele a tras. Profetul spuse: „Aceasta e o săgeată de izbăvire din partea Domnului, o săgeată de izbăvire împotriva Sirienilor.” Elisei vorbește și: „Si el a zis regelui lui Israel: Lovește în pământ. Si el a lovit de trei ori și s'a oprit. Si omul lui Dumnezeu s'a mâniat pe el și i-a zis: Trebuia să lovesti de cinci sau de șase ori; atunci ai fi bătut pe Sirian, până ce ai fi nimicit-o: dar acum vei bate-o numai de trei ori!“ Indată după aceea Elisei muri și un verset mai pe urmă spune despre invierea unui cadavru, care, mai târziu, a venit în atingere cu văzutele sale când a fost aruncat în mormântul lui Elisei.

„Eu pun cuvintele Mele în gura ta, și te acoperă cu umbra mâinii Mele, ca să intind ceruri noi și, să intemeiezi un pământ nou, și să zic Sionului Tu ești pomorul Meu! Tresește-te, trezeste-te! Scoală-te Ierusalim!

Iisus sunt copiii Sionului, membrii organizației lui Iehova, și sunt Martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească despre supremația lui Iehova și să declare scopurile Sale, față de omenește, așa cum sunt exprimate în Biblie;

CA LUMEA VECHE, sau domnia neintreruptă a lui Satan, a sfârșit în anul 1914 d. Ch. și Cristos Iisus a fost așezat de Iehova pe tron, care a aruncat afară pe Satan din cer, și acum procedează la justificarea numelui lui Iehova și la intemeierea „pământului nou”;

CA ELIBERAREA și binecuvântarea popoarelor poate veni numai prin împărtăția lui Iehova sub Christos, care a început; că următoarea faptă mare este să nîmicească organizarea lui Satan și să intemeieze dreptatea pe deplin pe pământ; și că sub împărtăție, oamenii de bine care supraviețuiesc Armagedonul, vor executa mandatul divin de a „amplifica pământul” cu urmași drepti; și că morții, oamenii care dorm în morminte, vor fi învățați la privilegiile vieții pe pământ.

MISIUNA SA.

ACEASTĂ revistă se editează cu scopul pentru a face pe popor capabil să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale, așa cum sunt consemnate în Biblie. Ea publică instrucții biblice destinate în deosebi să ajute Martorilor lui Iehova și oamenilor de bine. Aranjează studii biblice sistematice pentru cititorii ei, iar societatea vine cu suplement de literatură în ajutorul unor astfel de studii. Ea publică material potrivit pentru conferințe radiofonice, conferințe publice, cât și pentru alte mijloace de instrucție publică în Scripturi.

Ea aderă în mod strict la Biblie ca autoritate competență pentru comentariile sale. Este complet liberă și separată de orice religie, partid politic, secte religioase sau alte organizații lumești. Ea este consacrată pe deplin și fără rezerve împărtășiei lui Iehova Dumnezeu sub Christos Iisus, Regele iubit. Ea nu este dogmată, dar invită pe toți la o cercetare minuțioasă și critică a conținutului ei la lumina Scripturilor. Ea nu se dedă la controverse și coloanele ei nu sunt deschise păreriilor personale.

— Această revistă apare în mai multe limbi.
Printed in Rumania.

Elisei este menționat numai odată în Scripturile greci, fiind numit „Elioseus” (2 Regi 13:14-21; Luca 4:27).

Martorii lui Iehova acum pe pământ, trebuie să țină sus ofensiva împotriva demonismului în aceste zile de încețere a lucrării lui Elisei. El trebuie să-și aducă aminte de sfatul lui Elisei pe patul de moarte în ce privește lovitură. Spre deosebire de Ioas, el nu trebuie să opreasca ofensiva. El trebuie să ia săgeata adevărului teocratic și să tragă cu ea fără șovăire împotriva țării demonismului, pentru că ea este „săgeata izbăvirii lui Iehova”. Aceste săgeți ale adevărului, legate împreună într-o unire trainică a adevărului, trebuie să fie folosite spre a lovi „pământul”, sau partea vizibilă a demonismului, nu odată, nici de două ori, nici de trei ori, ci mereu și iar mereu, într-o lovire continuă, până ce Iehova Dumnezeu va spune că lucrarea cu săgețile adevărului este completată. Si în timp ce lovesc, zelul lor trebuie să dea dovadă de o dublă porție a spiritului lui Iehova.

(Watchtower din 1 Aprilie 1947)

me care ai băut din mâna Domnului potirul mă
Lui, care ai băut, ai sorbit până în fund potirul
țelii! Isa. 51: 16, 17.

Zi de judecată pentru îndreptățirea lui Iehova

Și-a pregătit scaunul de domnie pentru judecată. El judecă lumea cu dreptate, judecă popoarele cu ne-părținire. Domnul se arată, face dreptate. Ps. 9:7, 8, 16

EHOVA Dumnezeu va îndreptăți supremația Sa prim aceea că ține o zi de judecată, pe care o prezidează. El singur, Cel Prea Înalț, este vrednic să oficieze ca judecător peste întreg universul, pentru că El este Iehova. Nimeni altcineva nu și-ar putea asuma această poziție. Când sade în slujbă ca judecătorul tribunalului suprem, aceasta nu este o expunere gicolă. Hotărîrile Sale vor fi sprijinate de întreagă autoritatea poziției Sale înalte, da, de puterea Sa, căreia nu i se poate impotrivi nimeni, care nu poate fi biruță. Aceia dintre potrivnicii Săi, care au batjocurăt supremația Sa în decursul celor șase mii de ani trecuți și nu au fost trași la judecată pentru aceasta, nu vor putea scăpa și nici nu vor putea zădărriți executarea sentințelor Sale de judecător.

2 Prin hotărîrile judecății, pe cari Iehova face să fie executate pe deplin, El se va face cuncscut ca Dumnezel cel mai înalt al dreptății. El va curății supremația Sa universală de orice bănuială de schimbare, lipsă de putere, greșală și necinste, prin acela că îndeplinește voința Sa dreaptă și menține legile și principiile Sale ale dreptății și francheței. El va face să se arate perfectiunea minții Sale de judecător prin faptul că va rezolva drept și just orice întrebare, orice problemă, despre care să a născut ceartă. Hotărîrea Sa în toate afacerile va rămâne vecinică, fără ca să fie atacată sau răsturnată. Dreptatea va ajunge pe pământ la putere pe deplin; tuturor de pe pământ, cari iubesc adevărul și dreptatea, li se va da ajutor, și ei vor cinsti și breamări cu bucurie pe Marele „judecător al tuturor“.

3 Înțeles potrivit, marea „zi de judecată“ a lui Iehova este un timp, care trebuie așteptat cu dorință și mulțumire din inimă și nu cu frică și groază. Se tem că oamenii de pe pământ de ziua viitoare a judecății când judecătorul săde pe scaunul de judecător și când tratarea cazurilor de ceartă importante trebuie să meargă până la hotărîrea definitivă? Nu aceiai cari sunt în drept și nevinovați și care doresc ca dreptatea să răzbucă, ci numai cei nevinovați cari nu voiesc ca vina lor să fie dovedită și judecăta lor să fie rostită și executată.

4 Tot așa și cu privire la ziua de judecată universală, cum este prezisă și descrisă în Sfânta Scriptură. Chiar și dracii știu că ea trebuie să vină, dar totuși continuă drăcule, despre ceea ce Biblia zice: „Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci: dar și dracii cred... și se infișă!“ (Iac. 2:19). Și despre timpul când apostolul Pavel a apărut înaintea judecătorului Felix, doritor de mită, și a vorbit despre credința în Christos Isus, citim: „Dar, pe când vorbea Pavel despre neprihăniire, despre înfrâncare și despre judecata viitoare, Felix, în-grozit, a zis: De astădată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema!“ (Fapte 24:25). Când oamenii e-

goiști cu o cunoștință internă de vină sunt puși față în față cu fapte biblice despre ziua mare a lui Iehova când ține judecată, atunci caută să-și scoată aceasta din minte. El speră că această zi nu va veni în ciocnirea în timpul vieții lor, în timp ce ținerea lor de sclavi la păcat și egoism îi reține de la o îndreptățire. Acei oameni însă cari doresc ca Dumnezeu să curățească universul de răutate și să întemeieze dreptatea pretutindeni spre îndreptățirea Sa, doresc ca să vină ziua lui Iehova când oficiază ca judecător. El se aseamănă cu Iov cel răbdător, care a zis: „Dar știu că îndreptățitorul meu este viu; și ca ruda cea mai apropiată se va ridică peste țărâna mea; și ca ruda cea mai apropiată se va ridică ca martorul meu, și eu voi vedea pe Dumnezeu ca apărătorul meu, pe care îl voi vedea pe partea mea“.

(Iov 19:25—27, O trad. americană). Prin urmare toți aceia, cari au dorință de îndreptățirea devotamentului lor către dreptatea lui Dumnezeu, se vor bucura cu siguranță că marea zi a lui Iehova a procesului dreptății Sale a sosit. Ești tu unul dintre aceștia?

5 Oamenii cari sunt cu bunăvoie față de Dumnezeu se vor aprobia fără zăbavă de examinarea următoare a zilei Sale de judecată, fără teamă că osândirea și pedeapsa acelei zile îi așteaptă. El se vor aprobia de ea cu liniște și încredere și se vor interesa foarte mult de aceea cum va aduce atotputernicul și atotințeleputul Dumnezeu toate lucrurile în ordine prin faptul că înaltă ce este drept și pune capăt la ceea ce este greșit, adică împarte răsplată și pedeapsa. El sunt doritori să învețe cum își face lui însuși dreptatea prin faptul că realizează propria Sa îndreptățire și în același timp și îndreptățirea acelora cari îl iubesc și îl servesc. El doresc să stie ce cale trebuie să urmeze acumă în acest timp al hotărîrii, spre a primi aprobarea Sa și spre a fi priviți ca vrednici să posede favoarea Sa și să trăiască în lumea nouă. O cercetare biblică a acestui subiect fără ca să se tie seama de toate ideile și învățăturile false, pe cari le-au răspândit diferitele sisteme de religie cu privire la aceasta, va aduce cu siguranță mare ușurare și încredere pentru înimă și minte. Da, ea va aduce bucurie adevărată cu sine, pentru că în ziua această este aproape și noi o putem trăi.

6 Unul dintre servii lui Dumnezeu a zis de mult timp despre această zi: „Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului, și să mărturisim că El a fost rânduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii și al celor morți“. (Fapte 10:42). Aceasta arată deslușit că oamenii de bine vor trăi pe pământ când vine ziua aceasta mare; și când judecătorul hotărăște că ei pe baza credinței lor sunt vrednici de viață vecinică, nu vor avea parte de o întrerupere a existenței lor conștiiente pe pământ, ci vor trăi vecinic mai departe, fără ca să cadă în groapă. Ce speranță se oferă deci în timpul de astăzi!

„Iar după aceea vine judecata“

Nicioadă n-ar exista astfel de judecată, dacă nu s-ar fi întâmplat aceea, ce s'a întâmplat cam cu șase mil de ani mai înainte. La aceasta se referă apostolul Pavel în Evrei 9:27, 28, în cuvintele: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată,

iar după aceea vine judecata, tot așa, Christos, după ce S'a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora. Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă“. Este o greșală dacă cineva conchide din cuvintele acestea că Adam cel perfect și Eva cea perfectă în Eden au fost hotărîti de moarte înainte de a ră-

TURNUL DE VEGHERE

numai un anumit timp, dacă ei, după ce s-ar fi dovedit în Eden în decursul unui timp de încercare ca credințiosi, după aceea ar fi murit și ar fi fost socotiti vrednici să meargă în cer și să fie asemenea ingerilor. Primul bărbat și prima femeie în Eden n-au stat în încercare ca după aceea să ajungă sau în cer sau într-un loc foios de chin. Încercarea lor a fost pentru viață vecinică pe pământ sau moarte vecinică în țărâna pământului din care au fost luati. El n-a fost hotărîti niciodată pentru cer, chiar și dacă ar fi rămas credințiosi. Pentru om este imposibil să ajungă în cer; și la multe secole după moartea lui Enoch și a lui Elisei cei credințiosi, Domnul Isus a zis unui fruntaș iudeu: „V'am vorbit despre lucrurile... cerești. Nimici nu s'a suiat în cer, afară de Cel ce S'a pogorât din cer, adică Fiul omului“. — Ioan 3:12, 13.

² Neamul omeneșc a fost hotărît exclusiv pentru pământ. Pe baza acestui adevăr a scris apostolul Pavel: „Omul dințai este din pământ, pământesc... Cum este cel pământesc, aşa sunt și cei pământești... că nu poate carnea și sângele să moștenească Impărăția lui Dumnezeu; și că, putrezirea nu poate moșteni neputrezirea“ (1 Cor. 15:47-50). Isus a ajuns în cer numai după ce a jertfit viața omenească pentru totdeauna și după aceea a inviat la viață spirituală. Tot așa trebuie să aibă parte uenicii Săi credințiosi de o schimbare, prin care în inviere ei devin creațuri spirituale, înainte ca să poată moșteni într-adevăr Impărăția cerească a lui Dumnezeu. — 1 Petru 3:18; 1 Cor. 15:51-54.

³ Primului om Adam i s-a dat ocazie la viață vecinică, dar nu i s-a dat niciodată o făgăduință de a ajunge cu trup și suflet în cer. El a fost atât de puțin din cer, atât de puțin crescut ca animalele de uscat, păsările și păsările din jurul său. El a fost din pământ, pământesc, și pământul a fost făcut în scopul ca să fie locuit de el. Chiar dacă omul n-ar fi mâncat niciodată din fructul oprit din grădina Edenului, nu i s-ar fi permis schimbarea patriei sale de pe pământ, în cer. Lui i s-a făgăduit numai viață durabilă ca creațură omenească în perfecțiune pământescă și sub stăpânirea Suveranului universal, a lui Iehova. Ce se va întâmpla însă, dacă omul va mâncă din pomul de căpătătire? L-a așteptat cumva chin vecinic într-un loc cu oprit? L-a așteptat cumva în interiorul pământului? Cu siguranță nu, ci Iehova Dumnezeu a zis în cuvinte simple, ce nu se pot înțelege greșit către omul perfect: „Din pomul cunoscinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei mori negresit“ (Gen. 2: 16, 17). Urmează deci, că dacă n-ar fi mâncat niciodată din el, într-o anumită perioadă Dumnezeu a interzis aceasta, atunci n-ar fi murit niciodată de pe pământ, din care el a fost o parte vie. Pentru el încercarea a adus sau viață sau moarte, existență, sau și nici. Nimici nu se teamă, că — în timp ce hotărîrile lui Dumnezeu pentru oameni credințiosi hotărăsc viață vecinică în cer, ele însăși pentru oamenii neascultători viață vecinică în chinul groaznic al unei cămări de foc, care stă sub supravegherea dracilor roșii. Pentru aceia căi refuză cu voine să se întoarcă spre dreptate și să asculte de Marele Judecător, judecata lui Dumnezeu va suna pentru moarte vecinică, nimicire vecinică. „Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viață vecinică în Isus Christos, Domnul nostru“. — Rom. 6:23.

² Cum au putut Isus și uenicii săi să moștenească

⁴ Cuvântul Judecătorului ne spune când și pentru ce a fost hotărît pentru om să moară și singură dată, dar după aceea vine judecata“. Această hotărîre a urmat după ce Adam și Eva au păcatuit și anume: Pentru că au păcatuit după aceea vor naște copiii lor în păcat. Nu este vorba aci de o altă judecătă a lui Adam și a Evei. El și-a avut ocazia; ei au fost puși la probă, au căzut cu voine și de aceea au fost judecați în mod drept la moarte, la întoarcere în pământ, din care Adam a fost luat în mod direct. Urmașii viitori ai lui Adam și Eva n-au stat în Eden direct la încercare; pentru ei a fost deci o judecătă viitoare posibilă.

⁵ O judecătă viitoare pentru urmașii lui Adam a fost cu putință pe baza scopului lui Dumnezeu, pe care l-a descoperit, când a zis înaintea lui Adam și înaintea Evei marelui șarpe, lui Satan Diavolul: „Vrajimăsie voi pune între tine și femeie (organizaționea universală a lui Dumnezeu), între sămânța ta și sămânța ei. Acesta îți va zdobi capul, și tu îi vei zdobi călcâiul“ (Gen. 3:15). Sămânța a trebuit să vină din organizaționea sfântă a lui Dumnezeu, după aceea să trăiuze peste suferințe și la urmă să zdobească capul șarpeui. Aceasta a trebuit să croiască urmașilor lui Adam calea să fie inviați din mormintele morții și să primească ocaziile și binecuvântările unei zile a judecății. Deoarece „sămânța“ se impotrivesc credințios șarpelui și îi zdobește capul, este hotărîtă de către Iehova Dumnezeu ca judecător, care îl reprezintă în acea zi a judecății. Ca rezultat al acestei zile Judecătorul va lăsa pe mulți dintre urmașii lui Adam să intre în viață vecinică sub supremăția universală a lui Iehova, și astfel Iehova Dumnezeu va fi eliberat de acuzele false și va fi îndreptățit față de conspirația răzvrătităre a lui Satan, a Diavolului, a șarpelui.

⁶ Urmașii lui Adam din cauza faptei lui Adam a neascultării în Eden, prin care a păcatuit împotriva lui Dumnezeu, pot muri numai o singură dată. Arătându-se pentru ce este rândul oamenilor să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata“, în Români 5:12 este spus: „De aceea, după cum într-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricina că toți au păcatuit“ (Vezi și Evrei 9:27). Oamenii pe baza aceea, ce a facut Adam, pot fi loviți de moarte numai o dată, căci toți se trag dela el, dela un păcălos în agonie, care a stat sub osândă dinvină. Când s-au născut oameni ca urmașii săi și-a așteptat inevitabil moartea sau o existență sub condamnarea la moarte moștenită. Dela natură toți s-au aflat în aceeaș stare ca și Regele David, care a zis despre sine: „Iată că sunt născut în neleguire, și în păcat m'a zămislit mama mea“. În același timp l-a procreat un tată păcălos. (Ps. 51:5). Dar după oamenii, urmașii lui Adam, au ajuns înaintea Dumnezeului. Celui Atotputernic în judecata Adam nu va mai fi răspunzător pentru aceea, că primăsc viață vecinică sau nimicire vecinică „moartea două“. Dacă întrebă de motiv, aceasta de aceea este astfel de judecătă în timpul judecății se aplică regula rostită de către Dumnezeu: „Sufletul care păcatuiește, acela va mori. Fiul meu va purta neleguirea tatălui său, și tatăl nu va purta neleguirea fiului său! Neprihânlirea

⁴ Pentru cine a fost hotărîtă judecata după moarte pentru ce?

⁵ Când în vedere care făgăduință a fost posibilă această judecătă, și pentru ce?

⁶ Pentru ce înaintea de a veni judecata, oamenii pot

lui neprihănit va fi peste el, și răutatea celui rău va fi peste el". — Ezech. 18 : 20.

Christos Isus a purtat numai păcatele acelora, cari au moștenit moartea dela neascultătorul Adam. Prin urmare, Isus a murit numai odată, și anume cdată pentru totdeauna. Ni se spune avertizator că aceasta nu se repetă: „Irîntrucât știm că Christosul inviat din morți, nu mai moare: moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui. Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat (care se trage de la Adam), odată pentru totdeauna; iar prin viață pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu” (Rom. 6 : 9, 10). Moartea și învierea lui Christos au fost preumbrite cu mult timp mai înainte prin aceea că marele preot iudeu a intrat cu sângele juncanului și țapului lui Iehova în zua de ispășire anuală în sfânta sfintelor cortului mărturiei. Dacă oamenii mor după judecată, care vine ca o urmare a morții lui Christos, El nu-i va răscumpăra încă odată. El a murit pentru ispășirea păcatului și numai a acelei morți, care este moștenită dela Adam, și moartea lor din cauza păcatului, care este săvârșită în decursul timpului judecății, nu va fi urmarea moștenirii dela Adam. Dupăce vor intra în timpul lor al judecății, ei ca fiți nu vor muri din cauza îndreptății tatălui lor Adam, ci din cauza păcatului propriu cu voință. Nedreptatea lor va fi asupra capului lor, din cauza acestui păcat vor muri, și atunci nu va mai fi un Christos muritor, care să moară încă odată pentru ei, ca să-i răscumpere. Dar dacă, dupăce au intrat în timpul judecății înaintea lui Dumnezeu, cu ajutorul lui Christos Isus, a seminței femeii lui Dumnezeu, se întore spre dreptate, atunci vor merge pe calea vieții vecinice. Vor scăpa de „moartea a două”, de nimicirea vecinică, din care nu există răscumpărare sau restatoriție.

Dupăce deci oamenii au intrat în timpul judecății, nu-i așteptată inevitabil moartea, și ea nu le este rânduită. Salvare veșnică este posibilă pentru ei; și unii vor dobândi acest dar.

JUDECATA PENTRU CONDAMNARE

Atunci, în Eden sentința judecătorească sau judecata rostită de Iehova Dumnezeu a sunat la condamnare la moarte. A condus la osândirea mai multor persoane decât numai a lui Adam și a Evei. Citim: „Si darul fără plată nu vine ca prințul acel unul care a păcătuinț; căci judecata venită dela unul (dela Adam), a adus osânda; dar darul fără plată venit în urma multor greșeli (prin urmașii mulți ai lui Adam) a adus o hotărire de iertare. Dacă deci, prin greșala unuia singur, moartea și domnia prin el singur, cu mult mai mult ceice primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihăririi (dela Dumnezeu, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Christos!” (Rom. 5 : 16, 17). Judecata sau sentința lui Dumnezeu în Eden a fost pentru condamnarea cărbunării. Răspunsul competent din cîvântul Său sună: „Astfel dar, după cum printre singură greșală a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printre singură (faptă dreaptă; este trad.) hotărire de iertare (prin Isus) a venit pentru toți oamenii o hotărire de neprihărire care dă viață”. (Rom. 5 : 18). Iată deci cuvintele inspirate cu privire la sentința judecătorească, care a

fost rostită în Eden asupra păcătosului Adam. Ea a avut ca urmare că a venit osândă peste „toți oamenii”, cari se trag dela Adam, indiferent de aceea că la ce ramură sau familie a neamului aparțin, fie că la cea iafită, hamitică sau semită, la Iudei sau la pagâni.

Dacă Adam ar fi rămas ascultător și credincios lui Dumnezeu ca Suveranul universal, atunci sentința judecătorească a lui Dumnezeu l-ar fi îndreptățit la viață vecinică pe pământ, și familia sa ar fi mers pe calea vieții, fără ca să se fi legat de ea o osândă moștenită. Este de observat aci că judecata nu însemnează în mod necesar osândire. În cazul lui Adam sentința Judecătorului pentru ascultare ar fi putut fi spusă îndreptățire vecinică, dar sentința judecătorească rostită de Dumnezeu a sunat la condamnare, din cauza pasului său greșit al neascultării. Prin urmare, toți urmașii săi au fost copiii unui condamnat sau ai unui păcătos osândit și au venit pe lume ca păcătoși și sub osândă. Dupăce Adam și Eva au păcătuință împotriva Marelui Legătitor și Judecător, care este capabil să mantuască și să nimicească, în Eden a venit repede ziua judecății. Ea a urmat imediat dupăce au păcătuință, în „răcoarea zilei”, deci fără individuală în răcoreala serii. Aceasta a fost deci la începutul unei zile noi, pentru că atunci ziua de 24 de ore se începea seara, după cum este scris: „Si a fost seara, și a fost dimineață: o zi”, tot așa și în celelalte zile ale creației. În acea „răcoare a zilei” sau seara, cu care s-a început ziua nouă, a venit Marele Judecător Iehova și cu aceasta ziua de judecata în Eden. În acel timp a fost rostită judecata; executarea sentinței rostită asupra lui Adam a venit numai cam după aproape o mie de ani mai târziu, când Adam a fost de 930 de ani. Atunci a murit Adam și s-a întors în pământ, din care a fost creat. — Gen. 3 : 8 ; 1 : 5 ; 5 : 5.

Toți oamenii cari se trag dela păcătoșii din Eden au fost cuprinși în sentința de condamnare, pe care a rostit-o Dumnezeu atunci ca Judecător. Pentru urmașii lui Adam aceasta ar fi putut fi spre sentință de nimicire neschimbătoare, dacă n-ar mai fi fost legămantul lui Iehova din Eden cu privire la sămânța „femeii” Sale. Adică: În lumina aceea că știm acum, condamnarea care apăsa asupra tuturor urmașilor lui Adam ar fi fost spre rimicirea noastră veșnică, dacă Christos Isus n-ar fi murit ca om o moarte de jertfă și dacă n-ar fi oferit valoarea jertfei Sale perfecte lui Dumnezeu în cer pentru că să răscumpere pe toți aceia, cari cred în El și îl ascultă. Despre sămânța femeii lui Dumnezeu zice Sfânta Scriptură: „Măcar că era Fiu, a învățat să escute prin lucrurile pe care le-a suferit (la atâțarea șarpei). Si după ce a fost făcut săvârșit, S'a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mărturii vecinioe, căci a fost numit de Dumnezeu: Mare Preot, după rânduiala lui Melchizedec”. — Evr. 5 : 8—10.

Noi putem scăpa de osândire sau de condamnare numai dacă venim în unire cu Christos Isus, cu sămânța, căreia îl s-a făcut rana la călcă. Această unire se dobândește prin aceea, că credem în El, că sămânță făgăduință, acceptăm jertfa Sa perfectă și ne devotăm cu totul lui Iehova Dumnezeu în consacrare deplină. Tocmai așa se exprimă Biblia când zice: „Acum dar nu este nici o osândire pentru ceiace sunt în Christos

7, 8 Pentruce a murit Isus numai odată, și pentru ce nu sunt oamenii rânduți ca să moară după judecata?

9 Pentru osândirea cărbunării a ajuns judecata lui Dumnezeu.

10 Când a fost rostită sentința judecătorească și când a fost executată asupra lui Adam?

11 Peîntru ce n'a fost osândirea spre nimicire veșnică?

12 Când a fost rostită sentința judecătorească?

TURNUL DE VEGHERE

sus. In adevăr, legea Duhului de viață în Christos însă, m'a izbăvit de Legea păcatului și a morții. Căci — lucru cu neputință Legii, intrucât firea pământescă o făcea fără putere — Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământescă, trimițând din pricina păcatului, (pentru răfuirea cu păcatul, Wejmouth), pe însuș Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi". (Rom. 8:1—4). Legea despre care vorbește Sfânta Scriptură aici este legea pe care a dat-o Iehova Dumnezeu prin profetul Moise națiunii lui Izrael. Adevărurile fundamentale ale acestei legi au fost cuprinse în cele zece porunci.

¹³ Legea lui Dumnezeu a fost dată în anul 1513 î. de Chr. prin Moise la muntele Sinai în Arabia; dar ea n'a îmbunătățit situația pentru nimerei din neamul omeneș; adică, n'a ridicat pe națiunea lui Izrael din starea condamnării moștenită dela Adam, căci dacă ar fi făcut aceasta, atunci n'ar fi fost de lipsă pentru Izraeliți ca fratele lui Moise Aaron și fiul săi să oficieze ca preoți pentru națiune. Intrucât legea a venit dela Dumnezeu a fost cu totuși justă, perfectă, dreaptă și sfântă. Trupul omeneș pentru care legea a fost obligatorie, a fost acela care a făcut greutăți. Trupul a fost păredea, prin care Izraeliți n'au putut corespunde măsurii perfectiunii omenești și astfel să se poată dovedi vrednicii de dreptul la o viață eliberată de osânđire (Rom. 7:15). Si după ce le-a fost dată legea a apăsat asupra Izraeliților păcatui, imperfecțiunea și condamnarea lui Dumnezeu întocmai ca asupra celorlalți cameni, numai că pe lângă aceasta acumă Izraeliți, după ce li s'a dat favoarea să primească un astfel de șir de legi divine, au fost datori să dea socoteală în mod deosebit Marelui Legiuitor și Judecător Iehova. Prin faptul că Izraeliți au călcăt această lege a legămantului lor național cu Dumnezeu, ei au ajuns sub blestemul lui Dumnezeu. Numaș moartea lui Isus Christos pe lemn i-a putut răscumpărat dela acesta: „Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem; pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrările scrise în carteia Legii, ca să le facă“. Christos n'a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-se blestem pentru noi, — fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn“. — Gaiat. 3:10, 13.

FĂGĂDUIНȚА AVRAAMICĂ RAMÂNE IN VIGOARE

¹⁴ Moise, mijlocitorul, a fost un serv al acestui legămant al legii cu Izrael. Legămantul legii nu i-a reușit să întemeieze dreptate în națiunea izraelită. El i-a dat pe față să-l impiede ca păcătoși, ca unii cari nu se pot îndreptați prin ceea ce fapte proprii de dreptate. Că Izraelitilor le-a fost transmisă legea de către Moise, a fost arătat pe drept ca „serviciul condamnării“. Aceasta a și fost, pentru că legea, pentru care a făcut Moise serviciu, a făcut numai să lasă în evidență mai tare, că ei au moștenit dela Adam osânđire, și că Dumnezeu a putut să-i osândească pe drept atât pe ei căt și pe ceilalți oameni. Legea le-a arătat ce este păcat. A arătat că erau în păcat a cărui răsplătă este moartea. Din acest motiv, serviciul lui Moise al legii pentru Izrael, a fost numit pe drept „slujba aducătoare de moarte“, „scrisă și săpată în piatră“ (2 Cor. 3:7, 9). Deși a fost o slujbă a condamnării și a morții, transmiterea

¹⁵ Pentru că n'a îmbunătățit legea mozaică situația pentru Izraeliți?

¹⁶ Cum a adus serviciul lui Moise condamnarea și moartea?

legii mozaice a fost o manifestare a unor spectacole și sunete ciudate supranaturale în jurul muntelui Sinai și o slavă care să răsfrânt într'un mod de pe fața lui Moise, încât a fost silnit să-și ascundă fața dinaintea Izraeliților însăși împăimântați. Aceste cadre, mărețe la legămantul legii au fost făcute ca să introducă legămantul în mod potrivit spre a face cunoscut demnitatea și seriozitatea sa și spre a arăta că el a fost valabil sau adevărat, deoarece el a venit într'adevăr dela Iehova Dumnezeu, dela Cel Atotpuțernic, dela cel mai înalt legiuitor. Prin aceasta a fost preumbrită mai departe darea urui legămant mai bună, a unui legămant nou, care va fi arătat printre slavă și mai mare, printre slavă, care nu va trece ca cea a lui Moise.

¹⁵ De fapt și în adevăr înseamnă pentru urmașii lui Iacob, Izraeliți, o cinste că au fost încredințați cu această lege, căci Iehova Dumnezeu n'a tratat cu niciun alt popor în modul acesta. Care națiune de pe pământ a fost aturici sau este astăzi, care a avut o astfel de lege minunată sau o are încă? „El descompune lui Iacob Cuvântul Său, lui Israel legile și poruncile Lui. Lăudați pe Domnul!“ (Ps. 147:19, 20). Moise a zis Izraeliților: „Care este, în adevăr, neamul acela aşa de mare încât să fi avut pe Dumnezeu lui aşa de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezel nostru, ori de câte ori îl chemăm? Si care este neamul acela aşa de mare încât să aibă legi și porunci aşa de drepte, cum este tăta legea aceasta pe care v'o pun astăzi înainte?“ (Deut. 4:7, 8). De aceea a trebuit să vină o zi când Dumnezeu a adus pe Izraeliți ca națiune, din cauza favoarei și privilegiilor de cari s'a bucurat prin lege mult timp, în judecata firală. Că El va face aceasta, le-a spus-o cu cuvintele: „Eu v'am ales numai pe voi dintre toate familiile pământului: de aceea vă voi și pedepsii pentru toate neleguiurile voastre“. — Amos 3:2.

¹⁶ Legea dată prin Moise tră anulat făgăduința, care a fost dată patriarhului Avraam cu 430 de ani mai înainte, și n'a pus-o laoparte. În acel timp, Iehova Dumnezeu a făcut cu Avraam un legămant din cauza credinței sale și a devotamentului său, ale cărei dispoziții au fost dictate de Iehova Dumnezeu și au sunat: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine“. După ce Avraam s'a arătat dispus să jertfească lui Dumnezeu pe iubitul său fiu Isaac, această făgăduință a legămantului a fost largită după cum urmează: „Tcăte neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta“. (Gen. 12:3; 22:18). Acest legămant cu Avraam cu privire la sămânța sa a existat și după ce națiunii Izrael i s'a dat legea mozaică; și Izraeliți au cugetat că ei ar putea fi această sămânță spre binecuvântarea tuturor celorlalte națiuni prin faptul că au ținut legea mozaică.

¹⁷ Dacă ei ar fi putut dobândi privilegiul să fie sămânță pentru binecuvântarea tuturor seminților și națiunilor pământului pe baza dreptății lor proprii căstigată prin ținerea legii mozaice, atunci legămantul avraamic ar fi fost definitiv și pus laoparte. Dacă acesta ar fi fost scopul dărbi legii la Sinai, atunci Dumnezeu le-ar fi spus: „Bine, cu această lege puteți să vă căștiigați salvarea voastră proprie, și nu mai este de lipsă să trimite sămânța făgăduinței avraamice. Prin faptele acestei legi puteți să vă justificați pe voi însivă și

¹⁸ Pentru a trebuit să vină o zi când Dumnezeu a adus pe Izrael definitiv în judecată?

¹⁹ Care legămant a continuat să existe după ce Izrael a primit legea?

²⁰ În ce scop a fost adăugată legea mozaică?

puteți dovedi că voi meritați vieață vecinică și sunteți vredniți de binecuvântarea Mea vecinică. Prin această lege primiți ocazia la vieață vecinică și binecuvântare vecinică". Contrar cu aceasta legea mozaică — tocmai pentru că ameni osândiți, imperfecți, cari se trag dela Adam, nu au putut realiza dreptatea sa — să dat în scopul de a aduce la iveală mai curând păcatele lor decât dreptatea lor proprie. Să dat spre a informa pe Izraeliți mai mult despre necesitatea că sămânța lui Avraam a fost trimisă din cauza lor; căci legea mozaică le-a adus mai mult la cunoștință păcatele lor, slăbiciunea și incapacitatea lor de a-și căștiga măntuirea vecinică prin dreptate proprie. Având în vedere acest fapt întărit, legământul avraamic ar fi trebuit să fie pentru toți Izraeliți cu credință, credincioși o măngăiere, în loc ca să-l lase neînăunat în seamă din cauza legii mozaice.

¹⁸ Legământul legii a fost un disciplinător și un învățător care i-a îndreptat la Christos, la Mesia. Deși l-au avut, totuși au putut cinta totdeauna pe legământul avraamic. Ei au putut spera în sămânța făgăduită și au putut dori să vină spre a primi binecuvântarea, care să-i elibereze de osândă divină care vine prin lege. Osândă sau blestemul legii n'a fost ceva de ceea ce n'ar fi putut fi eliberati cei cu sentimente credințoase. N'a fost un blestem spre nimicire din care n'a existat scăpare, eliberare. Osândirea n'a fost ceva ce nu s-ar fi putut iniția prin mijloace potrivite. Dacă ar fi fost aceasta, atunci împlinirea legământului avraamic n'ar fi fost Izraeliilor spre folos. Dar în legământul avraamic au fost cuprinși și ei, căci făgăduită a zis că în Avraam și în sămânța sa, adică în Iehova Dumnezeu și în sămânța „femeii” Sale, în Isus Christos, vor fi binecuvântate toate semințile și națiunile pământului. Aceasta a cuprins și pe Izraeliți și artume pe ei mai înaintă, pentru că ei au fost urmașii naturali ai credinciosului Avraam din timpul vechi, care a reprezentat profetic pe Iehova Dumnezeu. Legământul legii prin Moise n'a trebuit deci să existe vecinic cu națiunea, și nici n'a fost destinat să se întindă asupra tuturor națiunilor pagâne și să fie aplicat la ele; pentru că binecuvântarea Izraeliilor și a tuturor națiunilor lor pagâne a fost imposibilă prin legământul legii mozaice.

¹⁹ Serviciul legământului legii a fost un serviciu al condamnării; pe când sămânța lui Avraam a fost făgăduită pentru binecuvântarea tuturor seminților și națiunilor, spre binecuvântarea cu dreptate care duce la vieață vecinică. Aceasta ne învață cuvintele apostolului în Galateni 13:15-19, 24: „Fraților, (vorbesc în felul camerilor), un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuș nimeni nu-i desființează, nici nu-i mai adaugă ceva. Acum, făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui. Nu zice: Si semințelor (ca și cum ar fi verba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: Si seminței tale, adică Christos. Iată ce vreau să zic: un testament, pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nemicită, de Legea venită (dată) după patru sau trei zeci de ani. Căci dacă moștenirea ar veni din Lege, nu mai vine din făgăduință; și Dumnezeu printre făgăduință a dat-o lui Avraam. Atunci pentru că este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânța”, căreia

îi fusese făcută făgăduință; și a fost dată prin îngerii, prin mâna unui mijlocitor. Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Christos, ca să fim socotiti neprihăniți prin credință".

ZIUA LUI IZRAEL DE RĂFUIRE

²⁰ În cuvintele citate apostolul spune clar că sămânța promisă a lui Avraam este Christos, adică Isus cel uns. La Iordan, indată după botezul Său prin Ioan, fiul preotului Zaharia, Isus a fost uns cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu și a devenit prin aceasta „Christos” sau „unsul”. Deoarece legământul legii mozaice a fost adăugat mai târziu legământului avraamic și a trebuit să existe numai până când va veni această sămânță făgăduită a lui Avraam, urmează că la venirea și ungerea lui Isus zilele legământului legii mozaice cu națiunea lui Izrael au fost numărate.

²¹ Acest legământ al legii a fost adăugat din cauza călcării. El a fost adăugat pentru a duce pe Iudei dela călcări și a-i convinge că sunt păcătoși, cari nu se pot îndreptați prin propria lor dreptate. El a trebuit, prin urmare, să le dovedească că au lipsă de sămânța lui Avraam cea prezisă, și a trebuit să servească ca un învățător ca să-i conducă la Christos, sămânța. Acest cuget l-a avut Isus când a zis Iudei lor: „Căci, dacă ați crede pe Moise, Măți crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine”. (Ioan 5:46). Întrebarea care să aibă răspuns acum, deoarece Isus a trăit printre națiunea lui Izrael, a fost următoarea: Lăsa-se vor Izraeliți conduceți la el prin legea mozaică ca sămânța avraamică a binecuvântării? Prin faptul că Isus Christos a trăit printre ei, a propovăduit împărăția lui Dumnezeu și a făcut multe minuni, pentru națiunea lui Izrael s'a inceput un timp de încercare, o zi de judecată. Pentru ei s'a sfârșit o lume; pentru că acesta a fost timpul când un sistem al lucrurilor s'a sfârșit, care în urma legământului legii cu strămoșii lor la muntele Sinai a fost în vigoare timp de 1542 de ani.

²² Când a fost uns cu spiritul sfânt în anul 29, d. Chr., Isus a devenit Marele Preot uns al lui Dumnezeu, și după ordinul familiei levitice a lui Aaron, că în rangul marelui preot neigraelit, nelevitic Melchisedec, care a binecuvântat odinioară pe credinciosul Avraam. În viața Sa omenească proprie, perfectă, Marele Preot Christos Isus a posedat o jertfă sfântă, acceptabilă, pe care a putut-o oferi lui Dumnezeu. Aceasta a trebuit să înălță într-adevăr păcatele și să facă pe păcătoși, cari o primesc, dreptă înaintea lui Dumnezeu. Deoarece prin aceea, că Isus ca om perfect s'a jertfit pe sine însuși, s'a putut realiza aceasta. El ca mare preot a trebuit să aducă numai o singură jertfă, pe sine însuși, și alta nu. Cu privire la aceasta stă scris despre Christos Isus: „Si nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuși, ca marele preot (iudeu), care intră în fecare an în Locul prea sfânt cu un sânge, care nu este al lui; fiindcă atunci (Isus Christos) ar fi trebuit să pătimiească de mai multe ori dela intemeierea lumii; pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S'a arătat o singură dată, ca să steargă păcatul prin jertfa Sa. Si, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Christos,

²³ Pentru ce a trebuit să vină legea la sfârșit după ungerea lui Isus?

²⁴ Pentru ce a intrat Izrael într-o zi de judecată și într-un sfârșit al unei lumi?

²⁵ Ce fel de preot a fost Isus, și pentru ce a trebuit să

¹⁸ Cum a servit ca un învățător? și pentru ce n'a durat vecinul blestemul legii?

¹⁹ Care alt scop decât legea împlineste sămânța făgă-

TURNUL DE VEGHERE

după ce S'a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora. Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuire celor ce-L aştepta". Evr. 9 : 25—28.

²³ Christos Isus a venit, evident, într'un anumit scop, nu pentru „slujba osândirii”, cum a fost aceea a lui Moise, când a făcut servicii de mijlocitor în legământul legii cu Izrael. El a venit la o lucrare de mântuire, prin care numele și supremația lui Dumnezeu vor fi îndreptățite. Teți că salvați sunt răscumpărăți pentru ascultarea vecinică față de suveranitatea universală a lui Dumnezeu. Din cauza aceasta a zis Isus unui fruntaș iudeu: „Dumnezeu, îi adevăr, n'a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece (osândească) lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n'a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu. Si judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumină, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul, urăște lumină, și nu vine la lumină, ca să nu îl se vădească faptele. Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumină, pentru că și arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu”. (Ioan 3 : 17 — 21). Dacă, deci, Isus n'a fost trimis în scopul expresării lumenii să osândească omenirea printre „sălbăticie de osândire”, totuși au existat mulți cari în legătură cu venirea și prezența Sa au fost condamnați. Aceasta a fost astăzi nu venirea judecătă lumii întregi, a Iudeilor și a păgânilor.

²⁴ Isus, a zis: „Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru că oricine crede în Mine, să nu rămână în întuneric. Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec; căci Eu n'am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cine Mă nescostește și nu primește cuvintele mele, are și ne-l osândi: Cuvântul, pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi”. (Ioan 12:46—48). Din aceasta scoatem cugetul că atunci, la prima Sa venire, venirea Sa în trup, El n'a venit ca să introducă o zi de judecătă pentru întreaga omenire. Aceasta a trebuit să vină în „ziua de apoi”. Isus și-a mărginit propovăduirea și activitatea Sa în mod strict la Izraeliți sau Iudei, și aceasta a adus în mod deosebit pe Izraeliți în încercare înaintea lui Dumnezeu. Prin urmare, Isus n'a vorbit în contrazicere cu cele citate mai sus, când a zis înaintea fariseilor iudei: „Eu am venit în lumea aceasta pentru judecătă: ca ceice nu văd, să vadă, și ceice văd, să ajungă orbi”. — Ioan 9 : 39.

²⁵ Un bărbat care a fost erb din naștere și pe care l-a vindecat Isus a zis că răspuns la întrebarea „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?": „Cred, Doamne”, și după aceea s'a închinat lui Isus. Fariseii au auzit însă cum a zis Isus că unii cari au susținut că au lumina ochilor spirituali vor fi făcuți orbi; și aşa i-au zis: „Doar n'om fi și noi orbi!”. Si Isus a răspuns: Dacă ați fi orbi n'ati avea păcat; dar acum ziceți: Vedem. Tocmai de aceea, păcatul vostru rămâne” (Ioan 9 : 35; 38; 40; 41). Prezența, activitatea de propovăduire și faptele Fiului lui Dumnezeu au adus pe Izraeliți în mod indiscutabil întreaga națiunea lui Izrael a intrat ca atare într-o zi a judecătii. Izraeliți au fost despărțuți în orbi spirituali și în văzători spirituali. Umii,

cari în urma unei credințe, cum a arătat-o strămoșul lor Avraam, au fost văzători, au recunoscut că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu, sămânța făgăduită a lui Avraam, care le-a fost spre binecuvântare. Ei s-au dovedit că copiii adevărați ai credinciosului Avraam; căci ei nu au clădit pe ceva dreptate proprie, pe care ar fi căstigat-o ei însăși prin faptele legământului legii mozaice. Ei toți au fost secerăți din națiunea lui Izrael și au fost introdusi în organizația teocratică a lui Iehova, care stă sub Christos, sub sămânța lui Avraam. Toată națiunea cealaltă a rămas sub osândă și sub blestemul legământului legii, pe care nu l-au ținut.

²⁶ Despre acest timp al judecătii și al despărțirii națiunilor în două clase a zis Ioan Botezătorul ca un profet următoarele: „Iată că securea a și fost însipătă la rădăcina pomilor: deci, vrice pom, care nu face roadă bună, va fi tăiat și aruncat în foc. Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine, este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-i duc încălțămintele. El vă va boteza cu Du-hul Sfânt și cu foc. Acela Iisî are îcpata în mână, Iisî va curăță cu desăvârsire aria, și Iisî va strâng grâul în grânar; dar pleava o vîrtejă într-un foc care nu se stinge”. (Mat. 3 : 10—12). În mod necesar, Isus, ca tăietorul de pomi sau ca acela cu lopata sau ca secerătorul cu furca secerișului, a trebuit să oficieze ca judecător ca să constate pe cari pomi trebuie să-i tai și să-i ardă cu foc, și să hotărască cari izraeliți au fost grâu care va fi botezat cu spiritul sfânt, și cari au fost pleavă cari au trebuit botezăți cu nimicire de foc. Prin urmare, aceasta a fost o zi națională a judecătii din care a ieșit numai o rămășiță de izraeliți naturali, prin faptul că au purtat fructele împărației întotdeauna ca pomi bună, purtători de roadă și au rămas păstrați în organizația teocratică a lui Christos ca grâu botezat cu spirit. Având în vedere acea zi de judecătă națională sau secerișul, Isus a zis către apostolii Săi: „Ridicați-vă ochii, și priviți holdele, cari sunt albe acum, gata pentru secerăs. Cine seceră, primește o plată, și strâng roadă pentru viață vecinică; pentru că și cel ce sămână și cel ce seceră să se bucură în același timp. Eu v'am trimis să secerăți!”. (Ioan 4:35, 36, 38). Această judecătă a secerișului și-a găsit încheierea cu sfârșitul de foc al Ierusalimului în anul 70 d. Christos.

²⁷ Isus a venit prin urmare în primul rând la Izraeliți ca să execute judecata lui Dumnezeu, care a fost profetizată cu mult timp înainte de aceea, când profetul Isaia a avut o vedenie despre slava lui Iehova în templul său. În mod corespunzător, să scrie despre Isus: „Măcar că făcuse atâtea semne înaintea lor, totuși nu credeau în El, ca să se împlinească vorba, pe care o spuse proorocul Isaia: „Doamne, cine a dat crezare propovăduirii noastre? Si cui a fost descoperită puterea brațului Domnului?“ De aceea nu puteau crede, pentru că Isaia a mai zis: Lie a orbit ochii, și le-a împietrit înima, ca să nu vadă cu ochii, să nu înțeleagă cu înțima, să nu se întoarcă la Dumnezeu, și să nu vindec“. Isaia a spus aceste lucruri când a văzut slavul Lui, și a vorbit despre El”. (Ioan 12 : 37-41). Acei Izraeliți, a căror ochi au fost orbiți prin religia Iudeei și a căror inimi au fost invârtosate prin necredință egoistă, au format clasa „pomului” condamnat. Ei au fost clasa plevei lepădată, care la sfârșitul acelei pe-

²³ In care scop hotărît a venit Isus în trup?

²⁴ Cum n'a venit ca să judece lumea, și totuși a venit pentru judecătă?

²⁵ In ce măsură a fost o zi a judecătii, cum a descris Ioan Botezătorul?

rioade a judecății a ars în focul necazului groaznic, când Ierusalimul a fost distrus și mulți necredincioși învârteșați în înmă au pierit împreună cu el în anul 70. Noi să luăm astăzi chestiunea aceasta serios în înmă. Pentru ce? Pentru că acest punct culminant al nimicirii în timpul de judecăță al națiunii iudeie este numai un tabelu preumbritor în măsură mică despre punctul culminant al acelei perioade a judecății, care s'a inceput pe lumea prezentă și mai ales pentru așa zisă creștinătate.

STĂPÂNITORUL ARUNCAT AFARĂ

²⁸ Numai cu puține zile înainte ca Isus să fie ridicat pe stâlpul de chinuire, unde a murit în chinul morții, Isus a atras atenția asupra judecății în acel timp. El a zis: „Acum suflașul Meu este turburat. Si ce voi zice?... Tată, izbăvește Mă din ceasul acesta?... Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta! Tată, proslăvește Numele Tău!”. „Si din cer, s'a auzit un glas, care zicea: L-am proslăvit, și-L voi mai prezlaiv!“ Norocul, care stătea acolo, și care auzise glasul, a zis că a fost un tunet. Amii ziceau: Un inger a vorbit cu El! Isus a răspuns: Nu pentru Mine s'a auzit glasul acesta, ci pentru voi. Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Si după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii. Vorbind astfel, arată că ce moarte avea să moară. Norocul: I-a răspuns: Nci am auzit din Lege că Christosul rămâne în veac; cum dar zici Tu că Fiul omului trebuie să fie înălțat? Cine este acest Fiu al omului?“ (Ioan 12:27-34). Că Dumnezeu a permis moartea lui Christos Isus

pentru ei un motiv pentru judecăță. Pe lemn a fost pentru ei un motiv pentru judecăță. Pe mulți i-a făcut să cadă, cari n'au pricoput suferințele, pe cari a trebuit să le îndure Christos Isus, Mesia, în urma zdrobirii călcăiului prin șarpe, înainte de a putea intra în slava cõrească. Deoarece națiunea iudeie din acel timp a devenit martorul cel mai apropiat a ceea ce s'a întâmplat direct în mijlocul ei, ei au fost supuși unei judecății, care s'a mărginit numai la ea.

²⁹ Isus a explicat aceasta în cuvinte potrivite, când a zis: „Acuma are loc judecata lumii acesteia“, pentru că acea națiune iudeie s'a dovedit în timpul serviciului său de trei și jumătate că aparținând acestei lumii. În judecățea a dovedit că L-a urit; și din cauza aceasta a zis Isus apostolilor Săi: „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M'a urit înaintea voastră. Dacă trăsi și nu le-aș fi vorbit, n'ar avea păcat; dar acum n'au nicio desvinovățire pentru păcatul lor. Cine M'a urăște pe Mine, urăște și pe Tatăl Meu. Dacă aș fi făcut între ei lucrări, pe cari nimenei altul nu le-a făcut, n'ar avea păcat; dar acum le-au și văzut, și M'au urit și pe Mine și pe Tatăl Meu. Dar lucrul acesta s'a întâmplat ca să se împlinească vorba scrisă în Legea lor: „M'au urit fără temei“. (Ioan 15: 18, 22-25). Din acest motiv a trebuit aruncat afară sau respins stăpânitorul lumii acestei.

³⁰ Cine este acest „stăpânitor“? Satan, Diavolul, care conform cuvintelor lui Isus vine peste puțin timp și găsește că Isus a refuzat să albă ceva comun cu el, și care de aceea va zdobi călcăiul sămânței femeii lui

²⁸ În ce măsură a format moartea lui Isus o încercare pentru Izraeli și i-a adus în judecăță?

²⁹ Pentru ce a zis deci Isus: „Acum are loc judecata lumii acesteia?“

³⁰ Cine este „stăpânitorul“, care a trebuit aruncat atunci

Dumnezeu. (Ioan 14:30). Stăpânitorul acestei lumii a dobândit putere peste majoritatea națiunii iudeie și a trezit în ea dușmanie împotriva sămânței femeii lui Dumnezeu. Aceasta i-a reușit în mod deosebit la stăpânitorii Iudeilor, cari au mers în fruntea prigonirii lui Isus Christos și au cauzat moartea Sa pe lemn prin mâna Romanilor. De aceea a zis Petru către Iudei: „Voi vătu lepădat de Cel Sfânt și Neprăhănit, și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș. Ați omorât pe Domnul viețui... Si acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai mari voștri“. (Fapte 3:14-17; Iean 12:43, 44). Tot despre acești stăpânitori iudei a zis apostolul Pavel: „Căci locuitorii din Ierusalim și mai marii lor n'au cunoscut pe Isus; și prin faptul că L-au osândit, au împlinit cuvintele proorocilor, cari se citesc în fiecare Sabat. Măcar că n'au găsit în El nicio vănuire de moarte, totuș ei au cerut lui Pilat să-L cmoare“. (Fapte 13:27, 28). Si către creștini ei a zis despre acei mai mari iudei: „Totuș ceeace propovăduim noi printre cei desăvârșiți, este o înțelepciune; dar nu a veacului acestuia, nici a fruntașilor veacului acestuia, cari vor fi nimiciți. Nci propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și înțuită ascunsă, pe care o rându-se Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci, și pe care n'au cunoscut-o niciunul din fruntași veacului acestuia; căci dacă ar fi cunoscut-o, n'ar fi răsgnătit pe Domnul slavei“. — 1 Cor. 2:6-8.

³¹ Reprezentat prin acea națiune, împietrită, necredincioasă, și în primul rând prin mai marii sau stăpânitori ei neștiatori cu voință, Satan Diavolul ca „stăpânitorul acestei lumii“ a fost aruncat afară. Capitala lor cu casa ei, cu templul, a fost dată de Dumnezeu decăderii neconveniente și în anul 70 d. Chr. distrugerii complete. De aceea a rostit Isus în public un „vai“ asupra cărturarilor și fariseilor distinși și foarte stimulați și a spus: „Ierusalime, Ierusalime, care vomori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De căte cri am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strâng găină puji sub aripă, și n'ati vrut! Iată că vi se lasă casa (templul vostru, voi cărturari și farisei) pustie“. Aceasta a fost casa sau templul despre care a declarat Isus, că au făcut din el o pesteră de tâlhări, prin urmare un locaș al „tatălui lor, al Diavolului“. (Mat. 23:1-38, 21:13; Ioan 8:44). Lepădarea acestei națiuni, care a ajuns sub puterea „stăpânitorului acestei lumii“, a fost preumbrită cu mult timp mai înainte în afacerile familiare a lui Avraam. Aceasta s'a întâmplat când a concediat din familia sa cu aprobarea lui Dumnezeu pe Hagar, mama egipteană a fului său întâi născut, Ismael. El a trimis-o pe ea și pe copil ca să răzbată singuri prin lume. Avraam a făcut aceasta la cererea insistență a femeii sale adevărate, Sara, pentru că Ismael a amenințat viața și fericirea lui Isaac, a fului prea iubit, pe care l-a născut Sara lui Avraam. Apostolul Pavel explică aceasta în felul următor:

³² „Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s'a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s'a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuiesc luate înțîles: acestea sunt două legămintă: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, căci Agar este muntele Sinai din Arabia; și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este slobod (dar Ierusalimul cel înălțat reprezintă pe cea liberă, Diaglotă), și el este mama noastră... Si voi, fra-

TURNUL DE VEGHERE

lor, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței. Si cum a întâmplat atunci, că cei ce se născuse în chip fișc prigonează pe cel ce se născuse prin Duhul, tot așa întâmplă și acum. Dar ce zice Scriptura? "Izgonește roabă și pe fiul ei; căci fiul roabei nu va moșteni preună cu fiul femeii slobode". De aceea, fraților, nu suntem copii celei roabe, ci ai femeii slobode". — Gal. 4: 22:31.

³³ Aceia cari au consimțit să prigonească pe Christus Isus și pe urmășii Săi credincioși sau frații Săi, s-au atât lui Satan Diavolului ca sămânța lui, „sămânța arpelei”. Când Dumnezeu a lepădat pe națiunea lui Israel, pe potrivnicii lui Christos, aceasta a format o judecată împotriva lui Satan, împotriva stăpânitorului lumii. Pe această judecată o recunoaștem mai departe de pe faptul, că spiritul sfânt al lui Dumnezeu dela Rusalii n'a fost turnat peste stăpânitorii, mai marii iudei și peste căpeteniile religioase, ci asupra rămășiței mici, care a primit pe Isus ca pe Mesia, ca pe sămânța făgăduită a lui Avraam. Despre această judecată a lui Satan și a organizațiunii sale vizibile a vorbit Isus cù deosebire după ultima cină cu ucenicii Săi. Atunci, a amintit spiritul sfânt măngâietor și a zis: „Vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc Eu, Măngâietorul (ajutorul, Diaglott) nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vă-l voi trimite. Si când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprăhuirea și judecata. In ce privește păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine; în ce privește neprăhuirea: fiindcă Mă duc la Tatăl (Meu), și nu Mă vezi mai vede; în ce privește judecata: fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat”. — Iacob 16: 7-11.

³⁴ Sub puterea spiritului, pe care l-a turnat Dumnezeu dela Rusalii, s'a propovădut vestea bună cu privire la prea iubitul Său Fiu. Pentru Iudei au refuzat încăpătănat să-l primească ca sămânța mesianică, n'au putut primi spiritul Său și au fost dovediți de faptul că au fost păcătoși necredincioși. Membrii credincioși ai rămășiței din națiune au crezut însă, că prin Fiu lui Dumnezeu au putut scăpa de osânda divină; și prin Christos Isus, care a mers la Tatăl Său în cer și l-a prezentat meritul jertfei Sale omenești, li s'a socotit dreptate. Mai departe turnarea spiritului a fost o judecată peste Satan. D'avolul și sămânța sa, pământească, pentru că a arătat, că Christos Isus a fost vinovat de rana dela călcâi, pe care l-a făcut-o șarpele, și că a fost inviat din morți și s'a întărat la dreapta Tatălui Său cereșc. Prin urmare zdrebirea finală a capului șarpei a fost acum absolută sigură.

³⁵ Satan stăpânitorul acestei lumi, a pierdut jocul și a stat condamnat ca un mincinos, în timp ce Isus a câștigat pentru că și-a păstrat integritatea față de Dumnezeu în timpul când șarpele și sămânța sa l-au prizonit. Dumnezeu l-a hotărît de aceea ca judecător, atât al celor morți cât și a celor vii și ca judecătorul tuturor din lumea lui Satan. (Fapte 10: 42). Zua de judecată definitivă, în care Iehova Dumnezeu prin Judecătorul Său pus va fi justificat pe deplin, este deci înaintea celor morți și vii. „Pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe

care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a inviat din mortu”. — Fapte 17: 31.

OCAZIE FAVORABILĂ PENTRU TOATE NAȚIUNILE

³⁶ În urma necredinței încăpătămate a Iudeilor și a legăturilor și a fanțelor lor preacurvare cu această lume rea, Isus a arătat în mod avertizător la această zi viitoare a judecății, în care și morții vor invia din morminte. Prin faptul că Isus a arătat dezavantajul, pe care l-au avut Iudei din cauza lipsei lor de credință și smerenie înaintea lui Dumnezeu a explicitat că au stat mai rău decât cei ce au fost cu toțul păgâni, zicând: „Bărbații din Nirive se vor scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-l vor osândi, pentru că ei s'au păcat la propovăduirea lui Iona și iată că aici este unul mai mare decât Iona” (Mat. 12: 14). Aceasta nu însemnează, că Iudei răzvrătitori din acel timp sau din acel neam, cari au persecutat încontinuu pe Isus și pe apostolii Săi, vor invia în ziua judecății lumii. Ei au mers la moarte în gheena; Ninivici însă cărora le-a părut rău, vor avea parte la invierea generală a judecății, ceea ce însă nu-i face judecători ai Iudeilor. Toată judecata a fost încăpătă în mâinile Judecătorului lui Iehova, Christos Isus, și El va face, prin urmare, că toți morții din morminte să audă strigătul Său de trezire și vor ieși afară la ocazii favorabile în lumea nouă sub împărația Sa. Isus a înțeles, prin urmare, următoarele: Prin modul lor de procedare acei Ninivici, în timp ce Ican a propovăduit printre ei, au stabilit o măsură a credinței și a smereniei, cu care s-au putut măsura Iudeii zilelor lui Isus și de atunci începând. A măsura cu ea pe Iudeii religioși, mandri, drepti în fața lor, a trebuit să fie cu siguranță nefavorabil și și va condamna.

³⁷ Scopul lui Dumnezeu de a trimite pe Iona la locuitorii lui Nirive cel păgân, a avut de scop în mod evident, să dea pe față pe Iudei în această privință. Si prin aceasta s'au făcut tablouri profetice minunate, ca de exemplu despre invierea lui Isus din „iad”, care inviere este un premergător și o garanție pentru invierea Ninivitilor cari s'au căut și a tuturor celorlaiți, cari se află în morminte. Isus a fost mai marele Iona. Propovăduirisa sa a format baza pentru condamnarea Iudeilor nedispusii la pocăință, cari nu s'au putut îndrepta, cari au trăit în zilele serviciului public al lui Isus și a celor doisprezece apostoli ai Săi. Până în ziua aceasta mareea majoritate a Iudeilor naturali au neglijat să urmeze pilda Ninivitilor și a refuzat să se pocăiască la ceea ce le-a propovădut mai marele Iona, și să se întoarcă spre El ca adevăratul Mesia, sămânța lui Avraam. Din acest motiv au respins calea pregătită de Dumnezeu a salvării, și privilegiile împărației au fost oferite păgânilor. Mulți din aceștia au arătat credință și smerenie, întocmai ca Ninivicii de mai de mult, cari s'au căut când Iona a avertizat dinaintea judecății din strugătoare, care este gata să fie executată de către Iehova Dumnezeu asupra orașului lor mare, bogat în populație.

^{38, 39} (a) Cum s'a manifestat această judecată cu privire la spiritul lui Dumnezeu (b) Cum a dovedit că vinovat în ceea ce privește păcatul, dreptatea și judecata?

⁴⁰ In ce scop a trimis Dumnezeu pe Iona la propovăduire în Nirive? și cum s'a împlinit aceasta de atunci începând

³⁸ În mod drept, națiunea Iudeilor naturali a fost scoasă afară din favoarea și organizația lui Dumnezeu și evanghelia împărătiei a fost transmisă departe către toate națiunile. Întocmai ca în celealte orașe ale păgânilor, așa a propovăduit apostolul Pavel în Antiochia, Pisidia, și levitul Barnaba în sinagogă iudeilor și acelora dintre păgâni, cari au fost convertiți la iudaism. Ceea ce s'a întâmplat acum arată, că judecata a osândit pe iudei și i-a învinuit tot mai mult și mai mult, până când Ierusalimul în anul 70 d. Chr. a fost măturat. „Iudeii, când au văzut nevoiele, s-au umplut de pizmă, vorbind împotriva celor spuse de Pavel, îl contrazicea și-l batjocoreau. Dar Pavel și Barnaba le-au zis cu îndrăzneală: Cuvântul lui Dumnezeu trebuie vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiți, și singuri vă judecați nevrednici de viața vecină, iată că ne întoarcem spre Neamuri. Căci aşa ne-a poruncit Domnul: „Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului”. Altfel însă s-au purtat alții decât majoritatea de atunci a Iudeilor: „Neamurile se bucurau când

³⁹ Cum a fost descoperită judecata Iudeilor în Antiochia, Pisidia?

au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Zi toti cei ce erau rânduți să capete viața vecină, au crezut”. — Fapte 13:45—48.

⁴⁰ Aceasta a fost o acuză serioasă a apostolului, că Izraeliții naturali, fără credință, s'au dovedit nevrednici de viața vecină. A fost un avertisment dinaintea nimicirii vecinice. Acea zi a judecății naționale pentru acei urmași naturali ai lui Avraam a culminat în distrugerea Ierusalimului prin puterea militară a Romei în anul fatal 70. Totuși, acesta a fost un tablou anunțător de nencrocire despre ceva viitor. A arătat, ce va ajunge după mult timp pe națiunile pagâne, între cari a trebuit să se propovăduiască în lung și în lat evanghelia împărătiei și cari susțină o primă. Spus fără eccl, a fost un semn prevesitor, care a anunțat judecata, care a trebuit să vină în secolul nostru minunat al douăzecilea asupra creștinătății. Explicare a acesteia și a altor întrebări despre judecata o lăsăm însă în seama unui articol complectător în ediția următoare.

Watchtower din 15 Iunie 1947

⁴¹ a. Pentru ce a fost acuza apostolului împotriva Iudeilor una foarte serioasă?

⁴² b. Pentru ce este dizolvarea națiunii lui Izrael pentru creștinătate un semn prevestitor serios?

Congres și cină de amintire în Orientul Îndepărtat

ESTE Marți, 1 Aprilie. Un avion al lui „Comercial Airline”, al unei societăți filipine a sbarcat de pe aerodromul Hongkong și și-a luat calea spre răsărit, peste marea chinezescă de Sud, în spate Filipine. Între pasagerii săi se află și președintele lui Watchtower Society și secretarul său. Trei ore de zbor, și ei văd golful Lingayen, care mărginește insula Luzon în Nord-Vest. După aceea zboara peste o parte a țării frumoase a Filipinelor. Este muntoașă și la început verde, dar în timp ce se apropiie de orașul Manila, văd că este sec și mlășios. Multe râuri se revarsă în golful Manila. În timp ce zboara peste orașul Manila, ei pot vedea semnele distrugerii războiului. Există multe clădiri fără acoperișuri și fără ferești, mai ales în orașul vechiu înconjurat cu zid, și peste râul Pasig sunt puști provizori.

Pe aerodromul Makati o delegație a fraților din congresul Martorilor lui Iehova, care tocmai se ținea, a făcut o primire entuziastă călătrilor noștri în luna întreagă, N. H. Knorr și M. G. Henschel. Reporțarii de la ziare au fost de față, fotografii au fost prezenti. Automobilele celor cari au venit la aerodrom au purtat standarduri cari au anunțat conferința publică, care a trebuit să aibă loc, ca punctul culminant al congresului.

Camere nu s-au putut găsi în Manila așa zicând de loc. Un comitet de frați a căutat în tot orașul o cameră potrivită. Frații însăși nu aveau nicio cameră de prisos, și locuințele lor au fost umplute cu vizitatori ai congresului. Fiecare hotel bun părea a fi ocupat complet. Frații, cari nu vizitat congresul, au dormit sub cerul liber. Înainte de războiul mondial a existat în Manila un hotel cu cinci etaje: „The Great Eastern”. Dar în decursul luptei din jurul Maniliei a fost bombardat și a ars, da, a fost ruine aproape complet. Între timp s-au făcut reparări la față și pe turcul, al cincilea și al săselea, și frații au potrivit săptămâna o cameră la eșalonul cincilea și al săselea.

hotel precum și la tcatele celelalte hotele mari din Manila s'au străji înarmate cu puști.

În automobilul, pe care unul dintre frați l-a pus la dispoziția vizitatorilor au fost conduși în hotel, și pe drum au trecut o bucătă mare din partea bună a orașului, care a fost distrus. În timpul, când forțele militare au luptat pentru Manila, marea clădire guvernamentală precum și marile hoteluri și casele cu etaj în partea bună a orașului au fost întrebuită de către Japonezi ca fortărețe. Bloc după bloc a orașului, cari mai înainte au servit ca locuințe oamenilor, au fost făcute acum asemenea pământului. A fost într-adevăr mai rău decât crice, ce am văzut cu urmări mai înainte în Europa. Orașul împrejmuit cu ziduri, unde Japonezii au ocupat ultima lor poziție, a fost așa zicând distrus complet, deși zidurile până la o înălțime de 5 până la 6 m. s'au încă. Nu-i de mirare dar, că în Manila există lipsă de locuințe și camere de hotel. După ce am ajuns în camera noastră de hotel, am privit pe fereastră și am văzut ceea ce șădă a fost o mare prăvălie sau casă de comerț. Astăzi, nu se mai vede altceva decât patru etaje de ziduri, cari au fost ținute la olaltă de traverse de cîrleni îndoite, cari rugineau. Totuși, jos la stradă, unii întrebuițau parterul ca loc pentru prăvălii, deoarece pe cît se vedea nu se temeu, că părți de ale casei s'ar putea prăbuși odată peste ei. Peste stradă, clădirile erau bombardate, și unele din ele se găseau în reclădire. De jur împrejurul nostru am putut vedea, ce distrugere au făcut schijele de granate și bombele. Totuși, Manila era un oraș necăsit cu multă circulație și larmă.

După cum am spus mai sus, în Manila tocmai se ținea congresul Martorilor lui Iehova. În ziua dinaintea sosirii fraților Knorr și Henschel s'au strâns frații în așteptarea sosirii lor — din toate părțile insulei. Din cauza schimbării noastre de program în Singapur și a necesității ca să ne urrim pe drum în Bangkok

TURNUL DE VEGHÈRE

Hongkong, am sosit cu două zile mai târziu decât așteptat. Adunarea principală a luat un avânt în. Vizitatorii congresului au mers simplu înainte și au anunțat conferința publică, care a trebuit să aibă loc Miercuri după masă în 2 Aprilie pe hipodromul Santa-Ana. Noi nu am putut să mergem imediat la congres, pentru că a trebuit să ne îngrijim de locurile noastre în avion pentru zborul dela Manila la Shanghai și în alte locuri ale Orientului; dar îndată după ce s-au făcut toate pregătirile pentru călătorie, am mers la locul de curse Santa-Ana, unde erau adunați 2.200 de frați.

Președintele, frațele Liwag, serv de district, a amânat cuvîntele de bunăsosire către cei adunați, până când vor veni reprezentanții americană, și astfel și-a ținut în seara aceea cuvântarea. El a arătat că toți frații prezenti sunt dintr-un sânge, că toți au format o familie, și că toți, cari adoră pe Iehova, sunt frați, fie că sunt portughezi, americani, chinezi, ilocari, Tagaleni, Pangasineni, Pampango, Bicolano, Cebuano, Boholano, Ilongoți, Leyti, Samareno, Igorroți sau Bagobo. El a mai amintit, că de ani de zile au dorit vizita președintelui Societății. Lucrarea pe Filipine s'a inceput în anul 1912, când Charles T. Russell, primul președinte al lui Watchtower Society, a vizitat orașul Manila și a ținut o cuvântare publică despre tema „Unde sunt morții?”. Pe toate insulele nu era atunci nimeni în adevăr. Acesta a fost deci inceputul sămănării sămânătei bune pe Filipine. Din acest timp s'a făcut mult lucru pe aceste insule, și acum speranțele lor s'a realizat, și președintele Societății, N. H. Knorr, a venit la ei, ca să le ajute pentru o organizare mai bună. Frații au fost foarte entuziaști și au urat bunăsosire celor doi vizitatori americani cu aplauze din înîmă.

În cuvântarea sa către frați în acea seară, președintele a arătat că acum sunt 2.700 de vestitori pe insule și aceasta împăuda împotrivirii mari, pe care au făcut-o Japonezii lucrării și cu toate că ei au încins în lagăre pe mulți frați în decursul războiului. Frații au fost împriștiati prin război. Înainte de război au fost 380 de vestitori pe insule. Aceșii vestitori n'au incetat să vorbească despre mesaj, și când a sosit timpul pentru reorganizarea lucrării atunci s'a arătat oamenii de bine, cari au auzit adevărul. Fraților li s'a spus, că Societatea trimite patru absolvenți ai școalei Bibliei Gilead a Turnului de Veghère în Filipine, ca să le ajute în reorganizare. Această anunțare a găsit un răsunat pînă de bucurie. Frațele Knorr a invitat mai departe pe pionieri, să se întâlnească în dimineață următoare cu el. (36) au completat apoi formulare de anunțare, în speranță, că vor putea să viziteze Gileadul și după aceea să preia serviciul de misiune undeva pe pămînt. (Pe Filipine este încă mult loc pentru serviciul de misiune).

Miercuri, în 2 Aprilie, a fost foarte mult lucru pentru frați. El s'a adunat dimineața la cuvântarea pentru botez, și apoi aceia, cari și-au exprimat dorința să simbolizeze consacratia lor pentru serviciul lui Iehova, au fost duși la Jeeps pe camioane cari stăteau gata și au fost conduși la strâmb la Dewey-Boulevard la marginea golfului Manila. În dimineață aceea au fost botezați 151 prin afundare. În spate se vedea resturile multor vapoare, pe cari Japonezii le-au pierdut în bătălia în contra armatei Statelor Unite pe Manila. Un

CONFERINȚĂ PUBLICĂ

În acea dimineață, timpul a fost întrebuințat credincios de către vestitorii împărației. Ei au avut acum ultima ocazie să facă cunoscut conferința publică. În ziare au apărut inserate câteva zile, și acum frații au mers cu plăcățe și foi volante pentru ultima anunțare. Deoarece acum era ziuă, am putut vedea, cum arăta clădirea congresului. Locul de aergări era ca de obicei. Acolo erau două tribune principale cu scanduri pentru șezut, și frații s'a adunat înaintea tribunei vorbitoarei. Clădirea administrativă a asociației de curse filipineană a fost devastată în război, dar tribunele mai stăteau încă. Ele sunt astfel construite, că cuprind aproape zece nișe de persoane, și astfel frații au avut un lucru mare, ca să anume cuvântarea publică.

La ora trei în acea după masă erau adunate 4.200 de persoane ca să audă conferința „Bucurie pentru tot poporul”, cum s'a anunțat. Cu toate că li s'a abătut mult atențunea, ascultătorii au fost cu foarte multă luare amintă. Unul din frații din Manila are o privărie de filme și el a voit să facă multe fotografii ca să facă un film scurt, care să ar putea arăta în toate cinematografele Filipinelor. Servul de sucursala i-a dat vîie să facă câteva fotografii de aceea, și în acest scop era pregătit totul pentru conferința publică. Când s'a inceput conferința publică, reflectoarele au fost îndrepătate spre scenă, și i-au făcut-o vorbitoarei mai fierbinți decât oricând. Doi fotografi au alergat încoace și încolo cu aparatele lor în tot timpul când a ținut conferința și au luate fotografii din diferite puncte. Deoarece a trebuit să fie un film sonor, totul nu numai că a fost fotografiat, ci a fost înregistrat pe discuri. Fotografi, cari au umblat încoace și încolo cu lampile și aparatele lor, bineînțeles că au cauzat o conturbare oarecare, dar ascultătorii s'a obișnuit în curând cu ea, și vorbitoarei a trebuit pur și simplu să treacă că vedere peste ea!

Frații au făcut pregătiri, ca să transmită întreagă conferință prin stațiunea KZPI care stațiunea dispune de cărăuă necesară ca să fie auzită pe toate insulele Filipinelor. S'a prevăzut o oră și jumătate. De aceea frațele Knorr a trebuit să vorbească cam timp de 25 minute liber. De către un spiker al stațiunii de radio au fost date comentarii despre congres la începutul și la sfârșitul conferinței, așa că populaționea în cea mai mare parte catolică a Filipinelor a primit o mărturie bună.

Din direcția golfului s'a ridicat după masă un vînt puternic, și s'a făcut tot mai tare, până când cam pe la ora 4 a ajuns cărăuă suficientă ca să susulejos plante de pe scenă. În fine, la ora 4.15, a sunat pânza cea mare din fruntea scenei pe care era scris textul. Scena era construită din lemn de construcție necoplit și fier galvanizat, ceea ce a făcut ca să scărătie destul de tare. La microfoanele stațiunii de radio au fost puse niște stegulete mici cu literele sale respective. Acestea au fluturat ca pânzele unei corăbii, așa că vorbitoarei tot mereu a trebuit să-și întindă mâna ca să țină microfoanele, ca să nu fie răsturnate de vînt. Așa că era mult praf, care a pătruns în nasul și ochii vorbitoarei. Și, cu toate acestea, totul a mers bine! Vestea a fost primită foarte bine, și se raportează că întreaga cuvântare a fost transmisă prin radio.

In acea Miercuri seara a urmat ședința finală

a lumenat clar, ceea ce a dat un cadru plăcut acestor ultime adunări de seară. Fratele Henschel, secretarul președintelui, care a vorbit înainte de aceea de două ori, a vorbit mai întâi, și anume despre intrebuințarea bună a limbii. El a dat fraților sfat foarte bun în chestiuni de serviciu de campanie. După vorbirea sa de cinci sferturi de oră a urmat fratele Knorr cu sfaturi generale despre organizația grupelor și despre datoriiile servilor în grupe. Unii frați au avut ideea, că îndatăcă devințe cineva un serv trebue să-și arate autoritatea. Dar s-a arătat, că Domnul Isus, când a venit pe pământ, a spălat fraților săi picioarele, că el a venit prin urmare să slujească pe frații Săi, și nu ca să fie servit de ei. Prin urmare toți servii numiți de Societate să lucreze în mod asemănător, străduindu-se cu grijă să servească ca servi fraților și să nu facă pe stăpânul peste impreună lucrătorii cu ei.

După cuvintele finale vizitatorii congresului au voit bucurie să știe, când vor mai veni cei doi vizitatori. La unii li s-a spus, că noi probabil vom vedea pe un dințre frații filipineni în școală Biblică Giléad a Turnului de Veghere, înainte ca să ne întoarcem în Filipine.

Ziua următoare, Joi, 3 Aprilie, s-a petrecut în biroul sucursalei Societății din Manila. Toți servii pentru frați, servul sucursalei și servul districtului au avut o întunire specială cu președintele, cu care ocazie s-au discutat problemele, cari ating în mod deosebit aceste insule, precum și amănunte pentru activitatea vitoare. În ziua aceea s-a răspuns la multă corespondență și restul timpului s-a întrebuințat pentru a cerceta rapoarte de sucursală și pentru a face planuri pentru viitor, după care s-au lăsat îndrumări în scris cu privire la ceea ce este de făcut, spre a face să înainteze lucrarea, care a fost condusă foarte bine. Aceasta a reieșit din faptul, că acolo există acum 2.700 de vestitori, și că pe toate insulele împreună cam 5.000 persoane vizitează regulat adunările. Aceasta este de mirare, când ne cugetăm, că mulți frați nu știu să vorbească englezesc, niciun să poată citi englezesc, și că ei nu posedă decât una sau două broșuri în unele limbi-dialecte ale lor. Totuși, ei se strâng laolaltă regulat, și prin faptul că unul dintre frați, care înțelege englezesc, le traduce, pot primi mult din hrana spirituală bună. Întărităre, de care au nevoie acum servii Domnului așa de urgent. Se va face o străduință de a prevedea pe frați cu mai multă literatură în dialectele lor, mai ales în tagalog, limbă care împreună cu englezesc este recunoscută oficial și în viitor sub administrația republicii Filipinelor va fi învățată în toate școlile. Întreaga înmulțirea aceasta mare s-a făcut numai dela începutul războiului. Frații filipineni iubesc dreptatea, și există mulți oameni de bine acolo, cari sunt de aceeași părere și sunt doritori să priceapă adevărul. Deși cei mai mulți pricep ceva englezesc, totuși preferă lipsibile lor proprii ca tagalog, ilocano și Visaya. Este o adevărată bucurie de a avea o parte la aceea de a le servi.

Vizitatorii au primit ca un privilegiu să ia masa în timpul zilei cu frații la sucursală. Seara a venit prea repede, când a trebuit să ne întoarcem în hotel și să impachetăm spre a fi gata pentru zbor pentru dimineață următoare la Shanghai, China.

INTĂRZIERI

Vineri dimineață (în 4 Aprilie), a trebuit să ne sculăm la ora 4, și am părăsit hotelul ca să mergem la aerodrom. Unii dintre frați au venit la aerodrom ca

să ne transmită ultimele lor dorințe bune, și ei neau văzut plecând într-un avion de transport Douglas mare, nou, cu patru motoare, modelul cel mai nou. Când am așteptat în avion ridicarea, am simțit cum arși soarelui a doborit părțile exterioare ai cabinelor, și în timp ce am sperat o înălțare grabnică — am asudat. Ne-am imbrăcat pentru clima mai răcoroasă din Shanghai și nu pentru căldura din Manila. Fără greutăți s-a ridicat avionul rapid în înălțime, căci erau numai câțiva pasageri și nu multă încărcatură. Dar în timp ce sburam spre Nord-Vest, ceva nu a fost în ordine cu al patrulea motor. El a încetat să umble. Astfel că a trebuit să ne ajutăm cu trei motoare. „Captainul” a trimis o șire radiofon că la aerodrom, că ne întarcem, ca să găsim cauza acestui defect al motorului. Mările avion s-a întors la Manila, sburând sus deasupra lanurilor de orez, cari păreau a predomină primăvara. N-ar fi fost sigur de a ateriza cu întreaga încărcatură de gazolină, și astfel pilotul a dirijat prezentator deasupra apei și a scufundat cam 4.500 litri de gazolină. Era ora 9,45 dimineață, când am ajuns iarăși în aeroportul Makati și acolo în stațunea finală am așteptat informații pe mai departe cu privire la călătorie. După un răstimp s-a venit funcționarul inferior cu raportul, că în această zi nu are loc niciun zbor, și că toți pasagerii să meargă pe autobuzul societății în hotelul Manila. Mai târziu în decursul zilei se va face cuncoscut timpul plecării. Astfel noi ne-am luat bagajele și ne-am urcat în autobuz. De data aceasta am mers în cras pe o uliță laterală gloduroasă, și dealurile intregului drum zăcea camioane și sărămate și alte mașini striccate de război, tone peste tone de fer vecchiu. În hotelul Manila reprezentantul liniei aeriene Pan Americane s-a îngrijit de cameră pentru noi, și după masă ne-am informat despre zbor; dar încă tot nu era niciun răspuns. După aceea am fost rugați să întrebăm încă odată la ora opt. Aceasta ne-a permis un mers la sucursală. În seara aceea am surprins biroul sucursalei cu o vizită. Acolo ne-am spus, că un frate a făcut raport, că un avion trebuie să vină înapoi din cauza unui defect de motor, dar ei nu au fost prea siguri de aceasta, decarece nu ne-am întors până la prânz. Firește noi am stat sub privegherea societății de călătorie aeriană și n-am putut spune cu siguranță, că ce vom face în decursul zilei.

După întoarcerea dela sucursală în hotel am aflat dela oamenii liniei aeriene, că motorul nu poate fi reparat cel puțin trei zile. Aceasta a făcut să ni se pară foarte îndoimică posibilitatea de a ajunge la Shanghai; totuși am vorbit despre chestiune și am hotărît, să facem lucru următor cel mai bun, și anume să facem pregătiri, ca să mergem de timpuriu în dimineață următoare la Hongkong și de acolo să ne străduim să sburăm la Shanghai. Așa ne-am scutat în dimineață următoare, Sâmbătă, în 5 Aprilie, la ora trei. În revărsatul zorilor ne-am ridicat cu un avion al liniei aeriene transasiatică și am zburat în direcție Nord-Vestică peste insula Luzon. În acest avion stăteau dezlungul peretelui fotoliu adânci cu perne, ceea ce ne-a îngreunat, ca să vedem tinutul ce satura pe dinainte. La apus am primit munții peninsulei Batan și în Sud aproape întreg golful din Manila. În curând însă am fost deasupra norilor. La ora 10 dimineață zburam peste Hongkong. Aici a trebuit să ne scoborim la pământ prin pătura de mori; pilotul și-a croit cu prevedere drumul în jos la aerodrom și a făcut aceasta scăpare îndemnătate având în vedere munții de jur împrejur.

TURNUL DE VEGHERE

Indatăce am putut să ne informăm când merge un avion spre Shanghai, am făcut-o. Spre mărarea noastră am aflat, că unul a plecat la ora șapte în acea dimineață, și că în acea zi sau în următoarea, Duminecă, nu merge niciunul, dar că, pentru a fi siguri de Duminecă, să ne informăm în oraș. Când am ajuns în hotelul Peninsula, am aflat, că n'a existat nicio posibilitate de a călători la Shanghai înainte de Luni dimineață. Aceasta a fost o decepție! A însemnat că acum nu știam să merge la Shanghai ca să vizită pe frații noștri de acolo, căci dacă am voi să facem aceasta, atunci întreg programul nostru al ocaziilor de zbor comandate era smisit din ordinea sa. Fratelui, care poartă răspunderea pentru lucrare acolo, i s'a trimis o cablogramă cu știrea, să sboare Luni la Hongkong, dacă este posibil aceasta, pentru că să se discute lucrarea mărturiei în China și să se poată face planuri pentru activitatea viitoare. (Căitorii Turnului de Veghere se vor bucura să știe, că trei absolvenți ai școalei Bibliei Gilead a Turnului de Veghere vor fi trimiși în Shanghai ca să se ocupe de biroul succursalei de acolo).

CINA DOMNULUI ÎN HONGKONG

După ce am aflat că nu ne-am putut duce la Shanghai, ne-am impăcat cu oprirea noastră în Hongkong. Am vizitat pe frații noștri de acolo, și ei s'a bucurat că ne văd. Si ei au fost surprinși, căci ne-au așteptat Luni din Shanghai. Acum am putut să le facem o vizită și să le ducem un pachet de cărți, pe care l-am adus din Filipine, ca să-l poată întrebuița aici în serviciul de campanie. Unul dintre frații a făcut deja pregătiri ca să înceapă două studii de cărți. După masă unul dintre ei a trebuit să călăturească la Tientsin, China. Astfel, l-am însoțit la vapor la cheful din Kaulun și după aceea am mers cu luntrea de trecere la Hongkong, ca să aflăm dacă re-am putea anunța la poliție și am putea primi permis pentru plecarea noastră. Am aflat că aceasta a fost imposibil în acea zi și să revenim Duminecă dimineață. În acea după masă ne-am pregătit pentru serbarea cinei de amintire a Domnului. Ne-am procurat simbolurile serbării de amintire, îngrijindu-ne de vin și încredințând pe un bucătar chinez să facă pâine nedospită.

Duminecă dimineață am aranjat afacerea noastră în departamentul poliției și după aceea am mai avut puțin timp să vizităm Hongkong-ul. Am văzut, că un funicular merge la deal, și că clădirile aproape de vârful muntelui, toate păreau a fi arse sau distruse de război. Ni s'a spus, că după capitularea armatei japoaneze în Hongkong, Chinezii au pătruns în casele mari ale orașului și au luat tot ce a fost de valoare, chiar și ramele dela ferestre. Sute de case frumoase au fost astfel ruinate, nu prin război, ci prin jefuire. Până aproape de vârful lui Castle Peak, se încolăcește o cărare de plimbare în jurul muntelui; dar în acest anotimp adesea este direct în mijlocul norilor, cari infășură vârful. Orașul Hongkong este clădit pe o insulă, care în realitate constă din trei dealuri mari. Orașul se întinde dela târm cam un kilometru și jumătate în sus pe deal. De la acest punct până la vârful dealului casele sunt numai respirate ici, colo. Sediul guvernatorului se află cam în centrul orașului și predomină cartierul comercial principal și portul. Hongkong este un oraș foarte ocupat și în el se găsesc toate clasele de oameni. Mihi de kuli (hamalii) chinezi aleargă și se joacă. El este un oraș groză împărătește în mod

care o poartă pe umerii lor. Ești surprins să vezi, ce fel de poveri grele pot să ridice în felul acesta. Cineva a zis: „Tu poți pune crice pe umărul unui kuli: el va duce“. El par a nu putea ridica poverile cu mâinile și brațele lor, dar au picioare puternice și spate tari.

Dealungul marginilor tuturor străzilor se văd vânzători ambulanți. El fac într-o anumită măsură concurență prăvăliilor regulate, prin faptul că se pun direct în față prăvăliilor și-si vând mărfurile, și anume aceleași, cari se găsesc în prăvălie, numai pe un preț mai redus! Poliția îi prinde încontinuu, dar indatăce sunt liberi se întorc la locul lor. Acolo sunt și multe prăvălii cu bijuterii, și înaintea fiecareia, și înaintea băncilor, sunt postați bărbăți cu arme, cari sunt gata să taie cuiva pofta să mai facă rău, care vrea să fure ceva prețios. Aici se pare că este obiceiul, că chinezul fură, ce numai poate. În Intreg Orientul prețurile se urcă mereu, și Hongkong este un exemplu potrivit pentru aceasta. Poate că acesta este unul dintre motivele pentru care fură oamenii, ca să se poată menține în viață! Când ne cugetăm la mariile mase de oameni ale Orientului și la întinderea uriașă a ținutului, unde vesteau împărătei încă n'a fost vestită niciodată, aceasta face o impresie adâncă. Majoritatea poporului posedă puțin sau nu posesă absolut nimic. Unii dorm noaptea pe străzi; alții trăiesc toată viața lor pe luntri de răuri și pe cerăbi chinezesci că pânze și-si pescuiesc banane verzi și altele lucruri din valuri, ca să se mătrească din ele. Da, ne-am întrebat, dacă Dumnezeu Domnul va arăta milă acestor mălicane ale Asiei, prin aceea că îl oferă o ocazie, să audă vesteau despre împărăția Sa, și noi ne-am amintit de cuvintele despre Isus din Matei 9:35—38, conform cărora a privit cu milă la poporul istovit, care a fost împrășiat ca oile rătăcite fără un păstor. Trebuie să privim la Domnul, ca să-și conduce lucrarea serviciului!

Duminecă seara, în 6 Aprilie, patru dintre noi s'a adunat la ora șase în camera hotelului și au vorbit despre serbarea de amintire despre moartea lui Christos. Fratele Knorr a ținut vorbirea despre cina de amintire și însemnatatea ei. A fost un prilej vesel, și cei doi frații, cari au gustat din simboluri în prezența a doi oameni de bine, au apreciat foarte mult privilegiul lor. Noi ne-am gândit la împreună lucărterii cu noi din întreagă lume, cari s'a strâns laolaltă la adunările zilei și în grupe locale, și cum a fost serbată acum această cină de amintire așa, cum se învârtește pământul, oră după oră în fiecare parte a pământului. Noi am apartinut la primi, cari au luat în această zi cina de amintire, deoarece am sărbători cu cel puțin 13 ore înainte de frații noștri din casa Bethel Brooklyn (USA).

„A venit Luni, dar niciun răspuns sau știre dela frații noștri din Shanghai! Ne-am pus în legătură cu societatea de călătorii aeriene și am aflat, că numai un avion a trebuit să sosescă dela Shanghai. Dar fratele nostru n'a fost în el. Din aceasta am tras concluziunea că Domnul — deoarece noi acum n'am putut merge la Shanghai — pe o altă cale, probabil prin vizita fraților Gileadului, va ajuta pe cătorii împărătei din Shanghai și va face să înainteze serviciul împărătei în China — în acea țară îndepărtată a Orientului, unde adevarul este atât de puțin cunoscut!“

Elisei, primitorul unei duble porții

TIMP de ani de zile s'a străduit Ilie să întoarcă înimile lui Israel îndărăt la Iehova Dumnezeu. Cu veacuri mai târziu, Maleachi anunță că Dumnezeu va trimite „pe profetul Ilie, înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului”. Faptele fizice în împărtirea profetiei descopăr că Christos a venit la templu ca Rege și Judecător în anul 1918 d. Chr. Alte fapte fizice arată că timp de patruzeci de ani, înainte de 1918, creștinii credincioși executați o lucrare de restaurare a adevărurilor fundamentale și de întoarcere a inimilor multora către Dumnezeu, pregătind astfel calitatea înaintea celei de a doua veniri a Domnului. (Mal. 3:1; 4:5, 6). De aceea acel serviciu e numit „lucrarea antitipică a lui Ilie”. În decursul acestui timp au fost distribuite milioane de cărți, broșuri și tractate care explicau adevărul Bibliei, dar, dela acea lucrare și dela venirea Domnului la Iordan, au fost distribuite cărți și broșuri totalizând mai mult decât un jumătate de miliard, în optzeci și opt de limbi. Potopul mare al adevărului a venit în ciuda intensificării persecuției. Niciodată lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi îndeplinită fără puterea ajutătoare a spiritului lui Iehova, dar, dela primul războiu mondial, se pare că Martorii lui Iehova au fost binecuvântați cu o dublă porție a forței Sale active. De aceea, lucrarea, dela 1919 începând, este cunoscută ca „lucrarea Elisei”; căci, nu era Elisei primitorul unei duble porții a spiritului lui Dumnezeu, atunci când preluă serviciul profetic al lui Ilie?

„Elisei” înseamnă „Dumnezeu este Mântuitor sau mântuire”. Cititorul Bibliei face cunoștință cu această persoană prima dată atunci când Iehova instruiește pe Ilie să ungă pe Elisei din Abel-Mehola. Livada Abel-Mehola era probabil în valea râului Iordan și fără indoială, acolo a aruncat Ilie mantaua sa peste Tânărul Elisei, în timp ce era cu boii. După un scurt adio, Elisei părăsi cariera sa de plugar și însoții pe Ilie. (1 Regi 19:16—21). Aceasta pare să se fi întâmplat în timpul domniei Regelui Ahab peste Israel și nu s'a întâmplat decât mai mulți ani mai târziu, în decursul domniei lui Ichoram, că Elisei urmă pe Ilie ca cel mai mare profet în Israel și servi în timpul domniei lui Ioas din Israel. Aceasta prelungea perioada serviciului lui Elisei peste șase zeci de ani. — 2 Regi 3:8, 11—14; 13:14.

Naratiunea istoriei vieții sale nu curge în ordinea cronologică, ci, mai întâi de a lăua aceasta în considerare, trebuie să observăm cum a căzut mantaua lui Ilie asupra lui Elisei. Timându-se nedespărțit de Ilie, Elisei urmă pe profet în timp ce acesta călătorea spre râul Iordan și când Ilie lovi și despărții apele cu mantia sa și trecu ca pe uscat. Elisei se ținu aproape pe urmele lui. Pe mal, dincolo de Iordan, Ilie se întoarse spre Elisei și-i spuse: „Cere ce vrei să-ți fac, înainte ca să fiu răpit de la tine”. Elisei nu pierdu mult timp gândindu-se: „Te rog să vină peste mine și îndepărta-mă de spiritul tău”. Cuvântul ebraic tradus aci cu înțelesul (dublu) nu înseamnă *duplicate*, ci de *două ori* mai mult. „Greu lucru cere. Dar dacă mă vei vedea când voi fi răpit dela tine, așa și se va întâmpla; dacă nu, nu și se va întâmpla așa”. Ilie promise. Indată după aceea Elisei văzu pe Ilie răpit la cer de o furăună. El lăua mantaua, pe care o aruncase Ilie și se întoarse cu față spre Iordan. Era darul lui Ilie al unei duble porții asupra lui Elisei? Face-lă în stare o înlovită măsură a forței active divine să execute cu zeul mare indatorită ei? Elisei nu aștepta mult timp spre a

pune chestiunea la încercare. El lovi cu mantaua apele Iordanului și strigă: „Unde este Domnul Dumnezeul lui Ilie?”. În față lui Elisei acum, în mod aparent, apele se despărțiră, Elisei a fost recunoscut ca profetul lui Iehova în locul lui Ilie. — 2 Regi 2:1—15.

In versetele următoare ale capitolului doi în carteza două a Regilor, se spune cum întrebuiță Iehova pe Elisei să curățească apele vătămatice ale râului împrejurul Ierichonului, cari pricinuau moartea creaturilor și sterilitatea (perodirea) pământului. După aceea profetul călătorește spre Bethel. În călătoria sa, el este batjocorit de niște timiți delicvenți, cari îl batjocureau: „Sue-te, pleșuvale; sue-te, pleșuvule”. Pentru această defaimă, Elisei îi blestemă în numele lui Iehova și doi urși au ieșit din pădurea din apropiere și a sfâșiat patruzece și doi dintre ei. Dar era păcatul lor atât de serios după cum au fost blestemați? Da, se pare că ocările au fost reduse la aceasta, mai degrabă decât la copilăreasca batjocură în legătură cu chelia profetului. Strigătu! repetă: „Sue-te, pleșuvule”, lasă să se înțeleagă că ei își băteau joc de raportul despre urcarea miraculoasă a lui Ilie la Iordan și provocau în mod batjocitor pe Elisei să repete și el această îspravă.

Următoarea apariție a profetului în darea de seamă divină are loc atunci, când armatele unite ale lui Iosafat, Ioram și ale Edomului sunt amenințate de dezastru din cauza lipsei de apă. Elisei dă instrucțiuni nu numai pentru a înlătura catástrofa, ci chiar spre a căsătiga victorie asupra dușmarilor Moabiți. Faceți gropi în valea aceasta, groapă lângă groapă”. După ce valea era umplută de gropi, gropile au fost umplute cu bună de băut. Nu numai că aceasta a stămpărat setea lor, dar, în razele spărelui de dimineață, aceasta apărărea ca sângele pentru Moabiți. Nepăsători, ei au dat năvală spre a se încărca de pradă. Dar vă, acesta era proprietul lor sănge, care scâldă pământul în timp ce cădeau înfrânti. — 2 Regi 3:1—25.

O serie întreagă de minuni următoare au loc după aceea. Sărăcăcioasa provizie de ulei a unei văduve este atât de binefăcător înmulțită încât vânzarea surplusului o face în stare să-și plătească un creditor care era pe cale să ia pe fiu ei în robie pentru datorie. La Sutem, o femeie teocratică, care a dat profetului locuință când acesta servea acolo, a fost bîrcucăvântată cu naștere unui fiu și când acel fiu murî mai târziu. Elisei a fost acela care a mijlocit ca Dumnezeu să scoale băiețașul din mort. Apoi au venit vremurile când Elisei îndepărta otrava din fieritura din cală, care urma să fie mâncată de fiu profetilor și minunea săturării a o sută de oameni cu o mică provizie de pâini de orz și câteva spică de grâu. — 2 Regi 4:1—44.

Dar a fost o minună care a scăpat de Israel dela un neplăcut incident internațional. Regele sirian trimis pe leprosol Naaman la regele lui Israel spre a fi vindecat. Nebunul monarch Israelit își rupsese hainele de pe ei și se plânsese: „Sună eu Dumnezeu, ca să omor și să înviez, de-mi spune să vine dec pe un om de lepra lui? Să știți dar și să înțelegeti că el caută prilej de ceartă cu mine”. Dar dacă regele sirian nu se gândeau la o ceartă, de unde ar putea el să fie? Elisei trimis după Naaman. Prin sol, el spuse Sirianului să se scalde de șapte ori în Iordan. Naaman s'a simțit jignit și prima dată a refuzat, dar slujitorii săi l-au convins și s'a afundat de săptă zile în Iordan. Careva să s'a făcut atât

TURNUL DE VEGHERE

de fragedă ca a unui copil! Elisei nu primește niciun fel de dar și după ce egoismul își găsi loc în inima servului Ghehazi, acesta alergă după Naaman și-i ceru darurile. Din această cauză este lovit de lepră. — 2 Regi 5:1—27.

După facerea minunii cu găsirea fierului dela secură pierdut în apele Iordanului, care poate fi regăsit, Elisei are o ciocnire cu regele Siriei. Siria a porât cu agresiuni militare împotriva lui Israel, dar dubla porție a spiritului lui Dumnezeu lumină pe profet împotriva curselor siriene. Mâniat de repetata nereușită a planurilor sale, regele Siriei trase concluzia că trebuie să fie ceva spioni în rândurile sale. Apoi el a fost informat că acesta ar fi Elisei. Spionii siriieni l-au găsit pe Elisei la Dotan și acolo a fost trimisă o mare oaste militară care să prindă pe profet. „Ah! domnul meu, cum vom face?”, strigă slujitorul lui Elisei. Răspunsul a venit liniștit: „Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi, decât cei cu ei”. Atunci Dumnezeu deschise ochii Tânărului și el „văzu: și, iată, muntele era plin de cai și de care de foc, de jur împrejurul lui Elisei”. Puterea divină lovi pe dușman cu orbire. El au fost duși neputincioși în Samaria, unde li s-au deschis ochii. Cu toate acestea, ei nu au fost loviți cu sabia, ci, la porunca lui Elisei, ei au fost hrăniți și lăsați liberi. — 2 Regi 6:1—23.

„Cu o altă ocasiune, Regele Ben-Habad al Siriei cucerî Samaria. În oraș era foame. Prețurile alimentelor creșteau. Femeile își ucideau și mâncau proprii copii. Într-un moment critic, când mânia regelui lui Israel era să izbucnească împotriva lui Elisei, profetul prezise belșug de provizie de hrana pentru ziua următoare. „Chiar dacă ar face Domnul ferestrel în cer, cum să întâmple un asemenea lucru?”, râse un consilier al regelui. „Vei vedea cu ochii tăi, dar tu vei mâncă din ele”, răspunse Elisei. Indată după

aceea îrvingătorii își închipuiră că aud larva armelor cari înaintează. Cugetând că Israel a tocmit pe Hetiți și pe Egipteni ca să înfrângă biruința lor, Sirienii fugiră în panică. Atât de grăbită a fost fuga lor, încât au lăsat în urmă corturi, cai, asini și toate proviziile de campanie. Leproșii din Samaria descoperiră tabăra părăsită, duseră vestea în oraș, prada a fost luată și foametea se sfârși. Dar domnul batjocoritor? El a fost încredințat cu paza porții și a văzut cu ochii săi prada, dar poporul care năvălea pe poartă îl călcă în picioare și-l omori, înainte de a mâncă ceva din ea. — 2 Regi 6:24-33; 7:1-20.

Nu se sfârșește bine darea de seamă despre această foame, până când darea de seamă biblică ne spune despre alta. Vă aduceți aminte de femeia a cărei fiu a fost sculat de Elisei din morți? El bine, pe această femeie o avertizează Elisei: „Scală-te, du-te, tu și casa ta și locuiește pentru o vreme unde vei putea; căci Domnul va trimite o foamete de săpte ani peste țară, și foametea a și început.” (2 Regi 8:1). Următoarea noastră întâlnire cu Elisei are loc în Damasc. Hazael se duce la profet spre a afla dacă Regele Ben-Habad se va însănătoși de boala sa. „Spune-i, te vei vindeca cu siguranță”. Dar lui Hazael, Elisei îi prezise moartea lui Ben-Habad și aceasta nu din cauza vreunei boale. Ceeace spiritul lui Iehova făcu în stare pe Elisei să vadă, îi produse lacrimi. Hazael va măsura cruzime și jaf nemăsurat asupra lui Israel. Hazael urma să devină rege în Siria. Hazael grăbi succesiunea sa, înăbușind pe Ben-Habad și ocupându-i tronul. (2 Regi 8:7-15). Mai era încă o succesiune la tron, în care Elisei figura. În împlinirea cuvântului lui Iehova către Elisei, un soi al lui Elisei se duse să caute pe Iehu din Ramoth-Gilead și-l unse rege peste Israel. — 2 Regi 9:1-10.

(Urmare în pag. 306)

LUCRAREA IMPĂRĂȚIEI

CITITORII Turnul de Veghere apreciază acum faptul că **GUVERNUL TEOCRATIC** e în acțiune pe pământ, într'atât încât îi privește pe aceia cari sunt consecrați lui Iehova. Atât rămășița unsă cât și Ionodabii au privilegiul, din mila Domnului, să participe la suportarea cheltuelor îndreptățite pentru executarea lucrării Impărăției. Contribuțiunile lor făcute direct bioului societății Watch Tower Bible and Tract Society din țara lor, vor fi o asigurare pentru ei, că banii vor fi întrebuințați cu cel mai bun folos pentru înaintarea intereselor Impărăției.

Această comunicare nu este o solicitare pentru bani, ci o reamintire către toți aceia cari au o dorință să sprijine Impărăția lui Iehova că este bine să se facă din timp o îngrijire spre a participa în lucrare și să facă aceasta prin punerea la vă parte a unei anumite sume în fiecare săptămână, în conformitate cu modul în care Domnul le dă prosperitate în cele financiare. Lucrarea lui Watch Tower Bible and Tract Society este să folosească banii contribuți în modul cel mai economic, spre a face de cunoscut numele și Impărăția lui Iehova. Informațiune anticipată în ce privește suma probabilă care va fi contribuită în decursul anului de către aceia cari sunt interesați, ne face posibil să fa-

cem un plan pentru lucrare și pentru cheltuielile în legătură cu ea în mod corespunzător. Se propune prin urmare că după primirea acestui număr al Turnului de Veghere să adresați o cartă poștală Societății și păstrați o copie după ea ca un memorandum pentru voi în ce privește suma pe care ați promis-o și expediati scrisoarea imediat la Societate. Nu scrieți altceva decât următoarele:

Prin mila Domnului eu sper și în măsură să contribuji la lucrarea de anunțare a Impărăției lui Iehova în decursul anului următor cu suma de Lei . . . pe care voi remite-o în astfel de sume și la astfel de date când voi putea găsi convenabil după cum Domnul mă binecunțează cu prosperitate.

(semnat)

Adresați scrisoarea voastră la:

Asociația „Mărtorii lui Iehova din România”
Persoană juridică morală

București 2, Str. Basarabia Nr. 38

Aveți în minte trebuința noastră pentru îndrumare de la Domnul și prezentați chestiunea înaintea tronului ceresc al harului ca banii contribuți să poată fi folosiți cu cel mai bun folos spre a anunța Impărăția.

(Watchtower din 1 Mai 1947)